

KOMISJA
EUROPEJSKA

Bruksela, dnia 14.3.2018
COM(2018) 252 final

2018/0061 (COD)

Wniosek

ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY
zmieniające rozporządzenie (WE) nr 810/2009 ustanawiające Wspólnotowy Kodeks
Wizowy (kodeks wizowy)

{SWD(2018) 77 final} - {SWD(2018) 78 final}

UZASADNIENIE

1. KONTEKST WNIOSKU

• Przyczyny i cele wniosku

Kodeks wizowy jest podstawowym elementem wspólnej polityki wizowej: ustanawia zharmonizowane procedury i warunki rozpatrywania wniosków wizowych i wydawania wiz. Kodeks ten wszedł w życie w dniu 5 kwietnia 2010 r., a jego nadrzędne cele obejmują: ułatwienie legalnego podróżowania i rozwiązanie problemu imigracji nieuregulowanej, zwiększenie przejrzystości i pewności prawa, wzmocnienie gwarancji proceduralnych i równego traktowania osób ubiegających się o wizę.

W kodeksie wizowym wymagano, aby Komisja przekazała Parlamentowi Europejskiemu i Radzie ocenę dotyczącą wdrożenia kodeksu wizowego dwa lata po rozpoczęciu stosowania wszystkich przepisów rozporządzenia. W dniu 1 kwietnia 2014 r. Komisja przedstawiła ocenę w sprawozdaniu¹ i towarzyszącym mu dokumencie roboczym służb Komisji². Na podstawie tej oceny w tym samym dniu Komisja przyjęła wniosek³ w sprawie przekształcenia kodeksu wizowego w celu zwiększenia liczby podróży do UE poprzez ułatwienie polityki wizowej (tym samym przyczynienie się do rozwoju turystyki, handlu, wzrostu gospodarczego i zatrudnienia w UE) oraz w celu harmonizacji wdrażania wspólnych zasad. Z powodu rozbieżności stanowisk Parlamentu Europejskiego i Rady negocjacje nie posunęły się jednak do przodu. W międzyczasie większe wyzwania związane z bezpieczeństwem i migracją pokazały, że podejście stosowane w 2014 r. nie odpowiada już rzeczywistości. Czynniki te skłoniły Komisję do ogłoszenia, że wycofuje swój wniosek w sprawie przekształcenia z programu prac Komisji na 2018 r.⁴. Formalne wycofanie wniosku nastąpi w kwietniu 2018 r.

Chociaż cele związane z migracją i bezpieczeństwem są coraz bardziej istotne, nie należy zapominać, że zdecydowana większość osób ubiegających się o wizę nie stwarza zagrożenia bezpieczeństwa ani ryzyka migracyjnego dla UE, natomiast gwarantuje jej znaczne korzyści. Dlatego też niniejszy wniosek dotyczy usprawnienia i poprawy aspektów operacyjnych procedury wizowej i uwzględnia wyniki negocjacji dotyczących wniosku w sprawie przekształcenia kodeksu wizowego. Został on wzbogacony o elementy, które były omówione w komunikacie Komisji z września 2017 r. w sprawie realizacji Europejskiego programu w zakresie migracji⁵ oraz w trakcie konsultacji, takie jak konieczność zapewnienia wystarczających zasobów finansowych na rzecz wsparcia państw członkowskich w trakcie procesu rozpatrywania wniosków wizowych, jasnych zasad wydawania wiz wielokrotnego wjazdu z długim okresem ważności oraz roli dźwigni, jaką polityka wizowa może odegrać w polityce readmisyjnej UE.

Wniosek Komisji w sprawie reformy ram prawnych wizowego systemu informacyjnego (który ma zostać przedstawiony wiosną 2018 r.) przyczyni się do dalszego zwiększenia bezpieczeństwa i skuteczności procedury wizowej, w szczególności poprzez uwzględnienie postępu technicznego i wykorzystanie go z korzyścią dla organów państw członkowskich i osób ubiegających się o wizę w dobrej wierze, zlikwidowanie luk informacyjnych

¹ Sprawozdanie Komisji dla Parlamentu Europejskiego i Rady: Inteligentniejsza polityka wizowa na rzecz wzrostu gospodarczego. COM(2014) 165 final.

² Ocena wdrożenia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 810/2009 ustanawiającego Wspólnotowy Kodeks Wizowy (kodeks wizowy). SWD(2014) 101 final.

³ COM(2014) 164 final.

⁴ COM(2017) 650 final, 24.10.2017, załącznik IV.

⁵ COM(2017) 558 final.

w niektórych obszarach, usprawnienie odpraw osób oraz przyspieszenie wyników procedury i polepszenie jakości.

- **Spójność z przepisami obowiązującymi w tej dziedzinie polityki**

Wspólna polityka wizowa jest zbiorem zharmonizowanych przepisów regulujących następujące kwestie:

- wspólne „listy wizowe” państw, których obywatele są zobowiązani do posiadania wizy, aby wjechać do UE oraz tych, których obywatele są zwolnieni z tego wymogu⁶;
- kodeks wizowy ustanawiający procedury i warunki wydawania wiz krótkoterminowych;
- jednolity wzór naklejki wizowej⁷; oraz
- wizowy system informacyjny (VIS)⁸, w którym rejestruje się wszystkie wnioski wizowe i decyzje państw członkowskich, w tym dane osobowe osób ubiegających się o wizę, ich fotografie i odciski palców.

W proponowanych zmianach dodaje się nowe elementy, ale nie zmienia one w sposób zasadniczy kodeksu wizowego, a zatem pozostanie on zgodny z istniejącymi zasadami rozpatrywania wniosków wizowych.

- **Spójność z innymi politykami Unii**

Utrzymując bezpieczeństwo na granicach zewnętrznych i zapewniając sprawne funkcjonowanie strefy Schengen, zaproponowane zmiany ułatwiają podróż osobom podróżującym zgodnie z prawem i upraszczają ramy prawne w interesie państw członkowskich, na przykład poprzez wprowadzenie bardziej elastycznych zasad współpracy konsularnej. Wspólna polityka wizowa powinna nadal przyczyniać się do ożywiania wzrostu gospodarczego i być spójna z innymi politykami unijnymi dotyczącymi stosunków zagranicznych, handlu, edukacji, kultury i turystyki.

Zmiany w sytuacji migracyjnej i zwiększone zagrożenie dla bezpieczeństwa, które pojawiły się w ostatnich latach, sprawiły jednak, że debata polityczna dotycząca strefy Schengen ogółem, a szczególnie polityki wizowej, przesunęła się w kierunku ponownej oceny równowagi między obawami związanymi z migracją i bezpieczeństwem, względami ekonomicznymi a stosunkami zewnętrznymi w ujęciu ogólnym. Od czasu opublikowania oceny z 2014 r. dużo większą uwagę zwraca się na cele kodeksu wizowego, jakim są zapobieganie ryzyku migracji nieuregulowanej i ryzyku pod względem bezpieczeństwa. Zmieniona sytuacja polityczna sprawiła, że polityka wizowa stała się narzędziem osiągania postępów w relacjach z państwami trzecimi, co pokazało już doświadczenie w zakresie liberalizacji reżimu wizowego.

W związku z tym UE wezwano do skuteczniejszego stosowania polityki wizowej we współpracy z państwami trzecimi, zwłaszcza w dziedzinie zarządzania migracjami. Rada Europejska podczas posiedzenia, które miało miejsce w czerwcu 2017 r., wezwała do

⁶ Rozporządzenie (WE) nr 539/2001 wymieniające państwa trzecie, których obywatele muszą posiadać wizy podczas przekraczania granic zewnętrznych, oraz te, których obywatele są zwolnieni z tego wymogu, Dz.U. L 81 z 21.3.2001, s. 1.

⁷ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1683/95 ustanawiające jednolity formularz wizowy, Dz.U. L 164 z 14.7.1995, s. 1.

⁸ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 767/2008 w sprawie Wizowego Systemu Informacyjnego (VIS) oraz wymiany danych pomiędzy państwami członkowskimi na temat wiz krótkoterminowych (rozporządzenie w sprawie VIS), Dz.U. L 218 z 13.8.2008, s. 60.

„dokonani[a] w razie potrzeby przeglądu polityki wizowej wobec państw trzecich”. Pozwoliłoby to na osiągnięcie rzeczywistego postępu w polityce powrotowej i readmisyjnej przy jednoczesnym uwzględnieniu ogólnych stosunków Unii z zainteresowanymi państwami trzecimi. Jako że kodeks wizowy nie został opracowany w celu stosowania go w charakterze dźwigni w stosunku do poszczególnych państw trzecich, ale raczej jako środek ujednolicenia procedur i warunków wydawania wiz, nie jest on w pełni dostosowany do nowej sytuacji politycznej. Komisja odnotowała, że sytuacja się zmieniła w komunikacie z września 2017 r. w sprawie realizacji Europejskiego programu w zakresie migracji, w którym stwierdziła, że „należy dokonać przeglądu niektórych przepisów w zakresie wydawania wiz (np. dotyczących wiz o długim okresie ważności lub opłat wizowych), aby mogły one odgrywać rolę w unijnej polityce readmisyjnej”. Szczegółowe warianty dotyczące wdrażania prawodawstwa przeanalizowano w załączonej ocenie skutków⁹.

2. PODSTAWA PRAWNA, POMOCNICZOŚĆ I PROPORCJONALNOŚĆ

• Podstawa prawna

Podstawę prawną wniosku stanowi art. 77 ust. 2 lit. a) Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE). W niniejszym wniosku zmienia się rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 810/2009 z dnia 13 lipca 2009 r. ustanawiające Wspólnotowy Kodeks Wizowy (kodeks wizowy)¹⁰, dla którego podstawą prawną były równorzędne postanowienia Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską, czyli art. 62 ust. 2 lit. a) oraz art. 62 ust. 2 lit. b) ppkt (ii).

• Pomocniczość (w przypadku kompetencji niewyłącznych)

W art. 77 ust. 2 lit. a) TFUE nadaje się Unii uprawnienie do przyjmowania środków dotyczących „wspólnej polityki w zakresie wiz i innych dokumentów uprawniających do krótkiego pobytu”.

Niniejszy wniosek mieści się w granicach określonych tym postanowieniem. Celem wniosku jest dalsze rozwijanie i udoskonalanie przepisów zawartych w kodeksie wizowym dotyczących warunków i procedur wydawania wiz na planowane pobyty na terytorium państw członkowskich nieprzekraczające 90 dni w dowolnym 180-dniowym okresie. Cel ten nie może zostać osiągnięty w wystarczającym stopniu przez same państwa członkowskie, ponieważ zmiana istniejącego aktu prawnego Unii (kodeksu wizowego) może zostać dokonana wyłącznie przez Unię.

• Proporcjonalność

Art. 5 ust. 4 Traktatu o Unii Europejskiej stanowi, że treść i forma działania UE nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia celów Traktatów. Forma wybrana dla tego działania musi zatem umożliwić osiągnięcie celów wniosku i jego wprowadzenie w życie w możliwie najskuteczniejszy sposób.

Kodeks wizowy przyjęto w 2009 r. w formie rozporządzenia, aby zapewnić jego stosowanie w ten sam sposób we wszystkich państwach członkowskich, które stosują dorobek Schengen. Zaproponowana inicjatywa stanowi zmianę rozporządzenia, a zatem także musi przyjąć formę rozporządzenia.

⁹ SWD(2018) 77; streszczenie: SWD(2018) 78.

¹⁰ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 810/2009 ustanawiające Wspólnotowy Kodeks Wizowy (kodeks wizowy), Dz.U. L 243 z 15.9.2009, s. 1.

Jeżeli chodzi o treść, inicjatywa ta zawiera regulacje udoskonalające obowiązujące rozporządzenie na podstawie celów polityki określonych we wniosku w sprawie przekształcenia z 2014 r. Proporcjonalność trzech nowych dodanych aspektów została oceniona w załączonej ocenie skutków¹¹; podsumowując:

- proponowane podniesienie opłaty wizowej jest proporcjonalne, ponieważ odpowiada podniesieniu opłaty, jakie mogłyby mieć miejsce w okresie od 2006 r. (kiedy to ustalono obecny poziom) stosownie do ogólnej stopy inflacji w całej UE;
- proponowany standardowy „kaskadowy” system wydawania wiz wielokrotnego wjazdu na poziomie UE jest proporcjonalny, ponieważ w dużej mierze odpowiada obecnej praktyce stosowanej w wielu państwach członkowskich i może zostać dostosowany do warunków lokalnych w bardziej korzystny lub restrykcyjny sposób; oraz
- proponowane środki służące poprawie współpracy w zakresie readmisji migrantów o nieuregulowanym statusie są proporcjonalne, ponieważ proces wdrażania ogólnego mechanizmu zostanie dostosowany w sposób ukierunkowany, elastyczny i stopniowy. Nie mają one wpływu na możliwość przyznania wizy osobie ubiegającej się o wizę, ale obejmują pewne ułatwienia, jeżeli chodzi o procedurę wydawania wiz lub wysokość opłaty wizowej.

- **Wybór instrumentu**

W niniejszym wniosku przekształca się rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 810/2009 z dnia 13 lipca 2009 r. ustanawiające Wspólnotowy Kodeks Wizowy (kodeks wizowy). Zatem jako instrument prawny można wybrać jedynie rozporządzenie.

3. WYNIKI OCEN *EX POST*, KONSULTACJI Z ZAINTERESOWANYMI STRONAMI I OCEN SKUTKÓW

- **Konsultacje z zainteresowanymi stronami**

Konsultacje z zainteresowanymi stronami zostały opisane w ocenie skutków¹² towarzyszącej niniejszemu wnioskowi.

- **Ocena skutków**

Do niniejszego wniosku załączono ocenę skutków koncentrującą się na trzech głównych obszarach problemowych. Pozostałe elementy związane albo z uproszczeniem procedury wizowej, albo z wyjaśnieniem i usprawnieniem istniejących przepisów zostały przeniesione z wniosku w sprawie przekształcenia z 2014 r.¹³ Większość z nich dotyczyła raczej kwestii proceduralnych, które nie pozostawiają zbyt wiele miejsca na rozważenie różnych wariantów strategicznych i dlatego nie zostały szczegółowo przeanalizowane w ocenie skutków.

Na podstawie dostępnych danych oraz wyników konsultacji publicznych z zainteresowanymi stronami i otwartych konsultacji publicznych oceniono skutki następujących wariantów strategicznych:

Obszar problemowy 1: niewystarczające zasoby finansowe na potrzeby rozpatrywania wniosków wizowych:

¹¹ Pkt 7.1, 7.2 i 7.3.

¹² SWD(2018) 77.

¹³ SWD(2014) 67 i SWD 68.

- wariant 1A: utrzymanie *status quo* – niezmienną wspólną opłatą wizową w wysokości 60 EUR;
- wariant 1B: krajowe opłaty wizowe oparte na kosztach administracyjnych;
- wariant 1C: podniesienie wspólnej opłaty wizowej z różnymi podwariantami: 80 EUR, 100 EUR, 120 EUR lub kombinacja 80 EUR dla wiz na okres do sześciu miesięcy i 120 EUR dla wiz wielokrotnego wjazdu na okres od jednego roku do pięciu lat.

Wariantem preferowanym jest umiarkowane podwyższenie opłaty wizowej do 80 EUR. Nie jest to najskuteczniejszy wariant, ponieważ bardziej znaczące podwyższenie opłat z pewnością przyniosłoby więcej środków finansowych. Doprowadzi to jednak do znacznego wzrostu przychodów państw członkowskich (+26 %) i tym samym poprawi integralność procesu rozpatrywania wniosków wizowych i bezpieczeństwo strefy Schengen. Jednocześnie umiarkowana podwyżka (20 EUR) nie będzie czynnikiem zniechęcającym dla przeważającej większości osób ubiegających się o wizę, dla których wysokość opłaty wizowej nie jest elementem decydującym w odróżnieniu od ceny biletów lotniczych do Europy i innych kosztów związanych z podróżą. Negatywny wpływ na zachowania związane z podróżowaniem, a tym samym na unijną branżę podróży i turystyki będzie minimalny. W ramach porównań na poziomie międzynarodowym opłata pozostanie stosunkowo niska, a tym samym konkurencyjna.

Obszar problemowy 2: wielokrotne procedury wizowe dla osób regularnie podróżujących:

- wariant 2A: utrzymanie *status quo* – państwa członkowskie określają swoje podejście do wydawania wiz wielokrotnego wjazdu o długim okresie ważności;
- wariant 2B: zalecana najlepsza praktyka;
- wariant 2C: wspólny kaskadowy system wydawania wiz wielokrotnego wjazdu z różnymi podwariantami (ogólny kaskadowy system wydawania wiz wielokrotnego wjazdu, ogólny i krajowy kaskadowy system wydawania wiz wielokrotnego wjazdu, krajowy kaskadowy system wydawania wiz wielokrotnego wjazdu);
- wariant 2D: standardowe wizy wielokrotnego wjazdu o dwu- lub pięcioletnim okresie ważności.

Preferowanym wariantem jest uniwersalny kaskadowy system wydawania wiz wielokrotnego wjazdu na szczeblu UE oraz możliwość dostosowania systemu kaskadowego do określonych państw. Chociaż nie jest to najskuteczniejszy wariant (w porównaniu z wariantami, które jako standardowe wizy przewidują wizy wielokrotnego wjazdu o długim okresie ważności), w znacznym stopniu przyczyni się do realizacji celu, jakim jest wzrost liczby wydawanych wiz wielokrotnego wjazdu o długim okresie ważności. Ponadto łączy on minimalną normę mającą zastosowanie do wszystkich państw trzecich z możliwością bardziej korzystnych rozwiązań dla konkretnych państw trzecich, dostosowanych do warunków lokalnych i ryzyka migracyjnego. Ze względu na ograniczoną liczbę procedur wizowych dla osób często podróżujących pozwoli to państwom członkowskim i osobom ubiegającym się o wizę zaoszczędzić koszty. Jednocześnie wariant ten umożliwi spontaniczne podróżowanie posiadaczom wiz wielokrotnego wjazdu i tym samym przyczyni się do zwiększenia konkurencyjności unijnej branży turystyki.

Obszar problemowy 3: niewystarczająca liczba powrotów migrantów o nieuregulowanym statusie do niektórych państw pochodzenia:

- wariant 3A: utrzymanie *status quo* – podejście Rady oparte na „zestawie narzędzi” (mechanizm koordynowany przez Radę służący do stosowania środków związanych z procedurą wizową wobec państw trzecich niechętnych współpracy w zakresie readmisji, w obrębie istniejących ram prawnych);
- wariant 3B: stosowanie w polityce wizowej bodźców zachęcających;
- wariant 3C: stosowanie w polityce wizowej bodźców zniechęcających z różnymi podwariantami (podejście maksymalne ukierunkowane na wszystkie paszporty od samego początku lub podejście ukierunkowane podzielone na dwa etapy: paszporty dyplomatyczne i służbowe, a następnie paszporty zwykłe).

Wariantem preferowanym jest podejście ukierunkowane obejmujące bodźce zniechęcające. Środki zniechęcające w dziedzinie wiz prawdopodobnie będą najskuteczniejsze, jeżeli chodzi o wywołanie zmian w nastawieniu rządów państw trzecich do nawiązania współpracy z państwami członkowskimi w zakresie readmisji migrantów o nieuregulowanym statusie, chociaż konieczne może być połączenie ich ze środkami z innych obszarów polityki, aby mogły być w pełni skuteczne. Jednocześnie elastyczne podejście skierowane w pierwszej kolejności do urzędników rządowych danego państwa lub ogółu społeczeństwa jest najwłaściwszym i najbardziej proporcjonalnym podejściem, które będzie miało w najmniejszym stopniu negatywny wpływ na podróżowanie, sektory gospodarki oraz pozycję i reputację UE.

W niniejszym wniosku utrzymuje się podejście ukierunkowane, ale zamiast określić w akcie prawnym podejście dwuetapowe, dopuszcza się w tekście elastyczne stosowanie środków w praktyce.

- **Prawa podstawowe**

Proponowane zmiany są zgodne z prawami podstawowymi określonymi w Karcie praw podstawowych Unii Europejskiej.

4. WPLYW NA BUDŻET

Wnioskowana zmiana nie ma wpływu finansowego na budżet UE.

5. INNE ELEMENTY

- **Plany wdrożenia i monitorowanie, ocena i sprawozdania**

Jako że od czasu opublikowania oceny z 2004 r. nie wprowadzono żadnych istotnych zmian w kodeksie wizowym, zawarte w tej ocenie ustalenia są nadal aktualne. Zob. również załącznik 4 do załączonej oceny skutków.

Proponowane zmiany dotyczą kodeksu wizowego, którego wdrażanie oceniane jest za pomocą mechanizmu oceny Schengen zgodnie z rozporządzeniem Rady (UE) nr 1053/2013¹⁴, bez uszczerbku dla roli Komisji jako strażnika Traktatów (art. 17 ust. 1 Traktatu UE).

¹⁴ Rozporządzenie Rady (UE) nr 1053/2013 z dnia 7 października 2013 r. w sprawie ustanowienia mechanizmu oceny i monitorowania w celu weryfikacji stosowania dorobku Schengen oraz uchylenia decyzji komitetu wykonawczego z dnia 16 września 1998 r. dotyczącej utworzenia Stałego Komitetu ds. Oceny i Wprowadzania w Życie Dorobku Schengen, Dz.U. L 295 z 6.11.2013, s. 27.

- **Konsekwencje wynikające z różnych protokołów stanowiących załączniki do Traktatów oraz z układów o stowarzyszeniu zawartych z państwami trzecimi**

W rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 810/2009¹⁵ określa się tryb i warunki wydawania wiz na planowane pobyty na terytorium państw członkowskich nieprzekraczające 90 dni w ciągu każdego 180-dniowego okresu.

W związku z tym, że podstawą prawną niniejszego wniosku jest część trzecia tytuł V TFUE, zastosowanie ma system „zmiennej geometrii”, przewidziany w protokołach w sprawie stanowiska Danii, Irlandii i Zjednoczonego Królestwa oraz w protokole Schengen. Niniejszy wniosek oparty jest na dorobku Schengen. Należy zatem rozważyć konsekwencje związane z różnymi protokołami i umowami o uczestnictwie w dorobku prawnym Schengen w odniesieniu do Danii, Irlandii i Zjednoczonego Królestwa, Islandii i Norwegii; oraz Szwajcarii i Liechtensteinu. Podobnie należy rozważyć konsekwencje różnych Aktów przystąpienia. Dokładną sytuację każdego z państw, których to dotyczy, opisano w motywach 18–26 niniejszego wniosku.

- **Szczegółowe objaśnienia poszczególnych przepisów wniosku**

Artykuł 1 – Cel i zakres stosowania

- Ustęp 1 – zmiana horyzontalna: w całym tekście skreśla się odniesienie do „tranzytu” jako celu podróży, ponieważ sztuczne rozróżnienie między tranzytem a pobytem (tranzyt oznacza pobyt) zostało usunięte (a specjalna wiza tranzytowa została zniesiona w kodeksie wizowym, przyjętym w 2009 r.).

Artykuł 2 – Definicje

- Pkt 2 lit. a): zob. wyjaśnienie dotyczące art. 1 ust. 1.
- Pkt 7: dodaje się odniesienie do odpowiedniej podstawy prawnej (decyzja nr 1105/2011).
- Pkt 11 zostaje skreślony, ponieważ jest zbędny, gdyż pojęcie „pośredniczące podmioty komercyjne” opisano w art. 45.
- Pkt 12: dodaje się definicję „marynarza”, by zagwarantować, że wszyscy członkowie załogi na statku korzystają z różnych ułatwień proceduralnych.

Artykuł 3 – Obywatele państw trzecich objęci obowiązkiem posiadania tranzytowej wizy lotniskowej

- Ustęp 5 lit. b) i c): dodanie odniesienia do karaibskich części Królestwa Niderlandów.

Artykuł 4 – Organy właściwe do udziału w postępowaniach dotyczących wniosków

- Ustęp 2: dodanie odniesienia do nowego art. 36a, który umożliwia wydawanie wiz na granicach zewnętrznych w ramach specjalnego systemu.

Artykuł 5 – Państwo członkowskie właściwe do rozpatrzenia wniosku i podjęcia decyzji w jego sprawie

¹⁵ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 810/2009 z dnia 13 lipca 2009 r. ustanawiające Wspólnotowy Kodeks Wizowy (Dz.U. L 243 z 15.9.2009, s. 1).

- Zmienia się ust. 1 lit. b), aby pozostawić wyłącznie jedno obiektywne kryterium, to jest długość pobytu, do celów określenia państwa członkowskiego właściwego do rozpatrzenia wniosku, gdy planowana podróż obejmuje więcej niż jedno miejsce docelowe. Celem jest zwiększenie przejrzystości dla osób ubiegających się o wizę oraz unikanie nieporozumień między państwami członkowskimi dotyczących kompetencji.
- Wyjaśniono również kompetencje, w przypadkach gdy dana osoba musi odbyć kilka niepowiązanych ze sobą podróży do różnych państw członkowskich w krótkim okresie, a ubieganie się o wizę na każdą z tych podróży byłoby niemożliwe ze względu na ograniczenia czasowe oraz stanowiłoby nadmierne obciążenie.

Artykuł 8 – Ustalenia dotyczące reprezentowania państw

- Skreśla się obecny ust. 2 w celu zapewnienia, aby reprezentujące państwo członkowskie było w pełni odpowiedzialne za rozpatrywanie wniosków wizowych w imieniu reprezentowanego państwa członkowskiego, co usprawni proces rozpatrywania wniosków wizowych w ramach reprezentacji i jest zgodne z zasadą wzajemnego zaufania, na której opiera się dorobek Schengen.
- Ustęp 3 reguluje przyjmowanie akt i danych oraz przesyłanie ich między państwami członkowskimi, w sytuacjach gdy państwo członkowskie reprezentuje inne państwo jedynie do celów przyjmowania wniosków i identyfikatorów biometrycznych.
- Zmienia się ust. 4, aby uwzględnić skreślenie przepisu pozwalającego na to, by reprezentowane państwo członkowskie mogło żądać włączenia go do spraw objętych reprezentacją.
- Ustęp 7 określa minimalny termin, w którym reprezentowane państwo członkowskie musi zawiadomić Komisję o zawarciu lub rozwiązaniu porozumień o reprezentacji.
- Ustęp 8 przewiduje, że reprezentowane państwo członkowskie zawiadamia jednocześnie inne państwa członkowskie i delegaturę Unii w danej jurysdykcji o zawarciu lub rozwiązaniu porozumień o reprezentacji.
- Dodaje się ust. 10, aby zapobiec długotrwałej przerwie w działaniu i ręcznemu wydawaniu naklejek wizowych.

Artykuł 9 – Tryb składania wniosku

- W ust. 1 wydłużono termin najwcześniejszego złożenia wniosku do sześciu miesięcy, by umożliwić podróżnym planowanie z wyprzedzeniem i uniknięcie okresów szczytowych; ze względu na szczególne warunki pracy marynarze mogą złożyć wniosek dziewięć miesięcy przed planowaną podróżą. Ustalono termin najpóźniejszego złożenia wniosku, by dać państwom członkowskim czas na dokonanie odpowiedniej oceny wniosków i umożliwić odpowiednią organizację pracy.
- Zmieniono ust. 4, aby doprecyzować przepisy dotyczące podmiotów, które mogą składać wnioski w imieniu wnioskodawcy, oraz włączono odniesienie do stowarzyszeń lub instytucji zawodowych, kulturalnych, sportowych lub edukacyjnych jako podmiotów różnych od pośredniczących podmiotów komercyjnych.

- Ustęp 5 został przeniesiony z dawnego art. 40 ust. 4, przy czym został zmieniony tak, aby podkreślić podstawową zasadę, zgodnie z którą osoba ubiegająca się o wizę powinna udać się tylko do jednej placówki w celu złożenia wniosku.

Artykuł 10 – Ogólne zasady składania wniosku

- Ustęp 1 otrzymuje nowe brzmienie, by uwzględnić zniesienie ogólnej zasady dotyczącej obowiązku osobistego składania wniosku przez wszystkie osoby ubiegające się o wizę za każdym razem, gdy ubiegają się o wizę. Ta zmiana pozostaje bez uszczerbku dla obowiązków nałożonych na państwa członkowskie na mocy dyrektywy 2004/38/WE, w szczególności jej art. 5 ust. 2. Od osób ubiegających się o wizę wymaga się osobistego stawiennictwa w konsulacie lub u usługodawcy zewnętrznego w celu pobrania odcisków palców, które będą przechowywane w wizowym systemie informacyjnym.
- Skreśla się ust. 2 w związku ze zmianą ust. 1.

Artykuł 11 – Formularz wniosku

- Zmienia się ust. 1, aby dodać odniesienie dotyczące możliwości wypełniania i podpisania formularza wniosku elektronicznie.
- Dodaje się ust. 1a, aby podkreślić, że treść elektronicznych formularzy wniosku musi odpowiadać treści jednolitego formularza wniosku zawartego w załączniku I oraz że nie można dodawać żadnych dodatkowych wpisów.
- Upraszcza się ust. 3 w celu zapewnienia, aby formularz wniosku był zawsze dostępny przynajmniej w języku urzędowym państwa członkowskiego, do którego wiza jest przedmiotem wniosku, oraz państwa przyjmującego.
- Skreśla się ust. 4 w związku ze zmianą ust. 3.

Artykuł 14 – Dokumenty uzupełniające

- Zmienia się ust. 4 w celu wyjaśnienia i dalszego ujednolicenia treści krajowych formularzy sponsorowania lub zaproszeń.
- Zastępuje się ust. 5 w celu uwzględnienia zwiększonej roli, jaką ma mieć lokalna współpraca schengńska (art. 48 ust. 1).
- Dodaje się ust. 5a, aby uwzględnić przepisy dotyczące środków wykonawczych określonych w art. 52 ust. 2.

Artykuł 15 – Podróżne ubezpieczenie medyczne

- W ust. 1 skreśla się odniesienie do „dwóch” wjazdów w wyniku skreślenia tego samego odniesienia w art. 24 ust. 1.
- Zmienia się ust. 2 w celu wyjaśnienia, że osoby ubiegające się o wizę wielokrotnego wjazdu muszą przedstawić dowód posiadania podróżnego ubezpieczenia medycznego tylko podczas pierwszej planowanej wizyty.

Artykuł 16 – Oplata wizowa

- Ustęp 1: podwyższa się opłatę wizową z 60 EUR do 80 EUR w celu zapewnienia lepszego pokrycia kosztów państw członkowskich; spowoduje to zwiększenie zasobów państw członkowskich (+26 %), a jednocześnie przeważająca większość osób ubiegających się o wizę nie uzna tego za czynnik zniechęcający w odróżnieniu od powiązanych kosztów podróży i innych kosztów. Wprowadza się mechanizm na potrzeby oceny konieczności dokonywania przeglądu opłaty co dwa lata, z uwzględnieniem kryteriów takich jak unijna stopa inflacji. Umożliwi to regularne monitorowanie i przegląd opłaty w stosownych przypadkach. Proponowana podwyżka opłaty umożliwi państwom członkowskim m.in. utrzymanie odpowiedniej liczby pracowników konsularnych do rozpatrywania wniosków wizowych w terminie określonym w art. 23.
- Ustęp 2: opłata wizowa za osoby małoletnie (w wieku od 6 do 12 lat) zostanie zwiększona o 5 EUR do 40 EUR.
- Skreśla się ust. 3, ponieważ odniesienie do „kosztów administracyjnych” jest sztuczne, mając na uwadze fakt, że badania wykazały, iż nie można obliczyć dokładnych kosztów administracyjnych. Nieprecyzyjne odniesienie do regularnych przeglądów zastępuje się bardziej przejrzystym mechanizmem przeglądu w ust. 8a.
- Ustęp 4 lit. c): zmienia się treść tego ustępu w celu zapewnienia, aby naukowcy biorący udział w seminariach/konferencjach również zostali objęci zwolnieniem z opłaty wizowej oraz dodaje się odniesienie do właściwej podstawy prawnej.
- Skreśla się ust. 5, ponieważ na ogół o ogólnym fakultatywnym zniesieniu opłat wizowych decyduje się na szczeblu centralnym i dlatego ujednolicenie na szczeblu lokalnym nie jest możliwe.
- W nowym ust. 8a ustanawia się mechanizm przeglądu przeprowadzanego w regularnych (dwuletnich) odstępach oraz dodaje się odniesienie do kryteriów, na których należy oprzeć taki przegląd.

Artykuł 17 – Opłata za usługę

- W ust. 1 skreśla się słowo „dodatkowa” odnoszące się do opłaty za usługę, ponieważ wprowadza ono w błąd.
- Skreśla się ust. 3, ponieważ doświadczenie pokazało, że takie ujednolicenie na szczeblu lokalnym opłat za usługę ustalonych w umowach ogólnych zawartych na szczeblu centralnym nie jest wykonalne.
- Dodaje się nowy ust. 4a, aby umożliwić usługodawcom zewnętrznym pobieranie wyższej opłaty za usługę w przypadku prowadzenia działalności w państwach trzecich, których obywatele podlegają obowiązkowi wizowemu, oraz w przypadku, gdy żadne państwo członkowskie nie przyjmuje wniosków wizowych. Wyższa opłata za usługę obejmuje przekazanie oraz zwrot wniosków i dokumentów podróży do/z konsulatu rozpatrującego daną sprawę znajdującego się w innym państwie.
- Skreśla się ust. 5, ponieważ państwa członkowskie nie powinny być zobowiązane do utrzymywania bezpośredniego dostępu umożliwiającego składanie wniosków w konsulatach w miejscach, w których usługodawca zewnętrzny został upoważniony do przyjmowania wniosków wizowych. Nie uniemożliwia im to oferowania możliwości bezpośredniego dostępu.

Artykuł 21 – Weryfikacja spełnienia warunków wjazdu oraz ocena ryzyka

- Zmienia się ust. 3 lit. e) w następstwie zmiany art. 15 ust. 2.
- Zmienia się ust. 4 w celu wyjaśnienia różnicy między wcześniejszymi pobytami na podstawie wiz krótkoterminowych a innymi rodzajami wiz lub zezwoleniami na pobyt.
- Zmienia się ust. 8 w celu umożliwienia państwom członkowskim wykorzystania nowoczesnych środków łączności do przeprowadzania rozmów z osobami ubiegającymi się o wizę, zamiast wzywania ich do osobistego stawiennictwa w konsulacie.

Artykuł 22 – Zasięganie opinii

- Zmienia się ust. 2, aby wymagać od państw członkowskich jak najszybszego udzielenia odpowiedzi na wnioski, nie później niż w ciągu siedmiu dni kalendarzowych.
- W ust. 3 wymaga się od państw członkowskich składania wniosków o uprzednią opinię co najmniej 15 dni kalendarzowych przed wprowadzeniem środka, aby zapewnić terminowe poinformowanie osób ubiegających się o wizę oraz umożliwić innym państwom członkowskim przygotowanie się pod względem technicznym.
- Skreśla się ust. 5, ponieważ stał się on nieaktualny.

Artykuł 23 – Decyzja w sprawie wniosku

- W ust. 1 przewiduje się, że czas na podjęcie ogólnej decyzji powinien zostać skrócony do maksymalnie 10 dni. Średni czas na podjęcie decyzji wynosi 5 dni zgodnie z informacjami zarejestrowanymi w wizowym systemie informacyjnym. Niektóre państwa członkowskie wykorzystują krótki czas na podjęcie decyzji jako celowy sposób na przyciągnięcie podróżnych, a nadmierne rozbieżności między długością czasu potrzebnego na rozpatrzenie wniosków prowadzą do zjawiska „visa shopping”. Dzięki proponowanej podwyższonej opłacie wizowej państwa członkowskie będą mogły utrzymać lub zwiększyć liczbę pracowników decyzyjnych w konsulatach w celu zapewnienia, aby decyzje w sprawie wniosków podejmowano do końca terminu maksymalnego.
- Zmienia się ust. 2 w celu umożliwienia wydłużenia maksymalnego terminu podjęcia decyzji w sprawie wniosku do 45 dni, przy czym skreśla się ostatnie zdanie w następstwie zniesienia przepisu, zgodnie z którym reprezentowane państwo członkowskie mogło w przypadku reprezentacji wymagać, aby zasięgnięto jego opinii (art. 8 ust. 4).
- Skreśla się ust. 3, ponieważ okres 60 dni kalendarzowych na rozpatrzenie wniosku w sprawie wizy krótkoterminowej jest zbyt długi.
- W ust. 4 dodaje się nową literę ba) w celu dodania odniesienia do tranzytowych wiz lotniskowych, którego brakuje w obecnym kodeksie wizowym.
- Skreśla się ust. 4 lit. d) w następstwie zniesienia przepisu umożliwiającego zasięganie opinii państwa członkowskiego, które jest reprezentowane; skreślenie to znosi wymóg, by pewne sprawy były przekazywane do rozpatrzenia przez

reprezentowane państwo członkowskie zamiast przez reprezentujące państwo członkowskie.

Artykuł 24 – Wydanie wizy jednolitej

- W ust. 1 akapit drugi zdanie pierwsze skreśla się odniesienie do wizy „na dwa wyjazdy”, ponieważ jest zbędne – jest ono objęte wyrazem „wielokrotny” i mogłoby ograniczyć wydawanie wiz wielokrotnego wjazdu.
- Skreśla się akapit trzeci w związku z usunięciem odniesienia do „tranzytu” w art. 1 ust. 1.
- Sformułowanie akapitu czwartego w ust. 1 wyjaśnia się poprzez usunięcie odniesienia do słowa „dodatkowe”, ponieważ prowadzi ono do nieporozumień w zakresie obliczania ważności podróznego ubezpieczenia medycznego.
- W przeformułowanym ust. 2 ustanawia się ogólne zasady stopniowego wydawania wiz wielokrotnego wjazdu o długim okresie ważności tj. system „kaskadowy”. Takie ujednolicone przepisy zapobiegają zjawisku „visa shopping” i oszustwom, gdy osoby ubiegającej się o wizę próbują ukryć prawdziwe docelowe państwo członkowskie w celu złożenia wniosku w konsulacie uznawanym za konsulat, który przyznaje wizy o najdłuższym okresie ważności.
- Dodaje się nowy ust. 2a, aby umożliwić odstępstwo od ust. 2, jeżeli istnieją uzasadnione wątpliwości, czy osoba ubiegająca się o wizę będzie w stanie spełniać warunki wjazdu przez cały okres ważności wizy.
- Dodaje się ust. 2b, aby umożliwić lokalne dostosowanie systemu „kaskadowego” w celu uwzględnienia lokalnych okoliczności oraz ryzyka migracyjnego i ryzyka związanego z bezpieczeństwem.
- Dodaje się nowy ust. 2c w celu uwzględnienia innych przypadków osób ubiegających się o wizę, które kwalifikują się do otrzymania wizy wielokrotnego wjazdu o długim okresie ważności.
- Nowy ust. 2d odnosi się do procedur przyjmowania takich lokalnych systemów „kaskadowych”. Dodaje się odniesienie dotyczące konieczności uwzględnienia w ocenie lokalnego dostosowania ryzyka migracyjnego i ryzyka związanego z bezpieczeństwem oraz współpracy państw trzecich w zakresie readmisji migrantów o nieuregulowanym statusie.

Artykuł 25a – Współpraca w zakresie readmisji

- Ustęp 1: przepisy ogólne dotyczące ograniczonej liczby dokumentów uzupełniających, opłaty wizowej ustanowionej w art. 16 ust. 1, zwolnienia z opłat posiadaczy paszportów dyplomatycznych, 10-dniowego okresu rozpatrywania wniosków oraz wydawania wiz wielokrotnego wjazdu nie będą miały zastosowania do obywateli państw trzecich niewspółpracujących w zakresie readmisji na podstawie obiektywnych i odpowiednich kryteriów. Dokładne wdrożenie środków ograniczających zostanie określone w akcie wykonawczym, o którym mowa w ust. 5.
- Ustęp 2: Komisja regularnie ocenia współpracę państw trzecich w zakresie readmisji, uwzględniając szereg wskaźników.

- Ustęp 3: państwa członkowskie mogą zgłaszać istotne i utrzymujące się praktyczne problemy związane z readmisją w odniesieniu do danego państwa trzeciego na podstawie tych samych wskaźników zgodnie z ust. 2.
- Ustęp 4: Komisja oceni zgłoszenia państw członkowskich w terminie jednego miesiąca.
- Ustęp 5: na podstawie analizy zgłoszeń państw członkowskich, jeżeli Komisja uzna, że konieczne jest podjęcie działań, przyjmie akt wykonawczy, na mocy którego tymczasowo zawiesi/zastosuje odpowiednie przepisy (por. ust. 1) wobec wszystkich obywateli lub kategorii obywateli danego państwa trzeciego.
- Ustęp 6: Komisja będzie stale oceniać skuteczną współpracę państw trzecich w zakresie readmisji w celu dostosowania lub uchylecia środków ograniczających.
- Ustęp 7: najpóźniej sześć miesięcy po wejściu w życie aktu wykonawczego Komisja przedstawi Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie z postępów we współpracy w zakresie readmisji.

Artykuł 27 – Wypełnianie naklejki wizowej

- Zastępuje się ust. 1 i skreśla załącznik VII dotyczący wypełniania naklejki wizowej oraz upoważnia Komisję do przyjęcia w drodze aktu wykonawczego szczegółowych zasad wypełniania naklejki wizowej.
- Zmienia się ust. 2, aby wzmocnić przepisy dotyczące nanoszonych na naklejkę wizową uwag krajowych.
- Zmienia się ust. 4 w celu zapewnienia, aby jedynie wizy jednokrotnego wjazdu wypełniano odręcznie.

Artykuł 29 – Umieszczanie naklejki wizowej

- Zmienia się ust. 1, aby uwzględnić usunięcie załącznika VIII.
- Dodaje się ust. 1a w celu upoważnienia Komisji do przyjęcia w drodze aktu wykonawczego instrukcji operacyjnych dotyczących sposobu umieszczania naklejki wizowej.

Artykuł 31 – Informowanie organów centralnych innych państw członkowskich

- Zmienia się ust. 2, aby zapewnić terminowe przekazywanie informacji innym państwom członkowskim zgodnie ze zmianami wprowadzonymi w art. 22 (zasięganie opinii).

Artykuł 32 – Odmowa wydania wizy

- W ust. 1 lit. a) dodaje się nowy ppkt (iia), aby zaradzić wcześniejszemu pominięciu dotyczącemu tranzytu lotniczego.
- Zastępuje się ust. 3, aby dodać odniesienie do wymogu, by państwa członkowskie zapewniały szczegółowe informacje dotyczące postępowania odwoławczego oraz by takie postępowania gwarantowały skuteczne odwołanie na drodze sądowej (por. orzeczenie Trybunału Sprawiedliwości w sprawie C-403/16).

- Skreśla się ust. 4 w następstwie skreślenia przepisu wprowadzającego wymóg, by pewne sprawy były przekazywane do rozpatrzenia przez reprezentowane państwo członkowskie zamiast przez reprezentujące państwo członkowskie.

Artykuł 36 – Wizy wydawane na granicach zewnętrznych marynarzom podróżującym tranzytem

- Skreśla się ust. 2.
- Dodaje się ust. 3 w celu upoważnienia Komisji do przyjęcia instrukcji operacyjnych dotyczących wydawania wiz marynarzom na granicach.

Artykuł 36a – Występowanie o wizę na granicy zewnętrznej w ramach określonego programu

- W celu promowania turystyki krótkoterminowej (maks. siedem dni) wprowadzono nowy przepis stanowiący odstępstwo od ogólnych przepisów dotyczących wydawania wiz na granicach zewnętrznych. Państwa członkowskie będą mogły wydawać wizy na granicach zewnętrznych w ramach specjalnych programów pod warunkiem spełnienia rygorystycznych kryteriów i po uprzednim zgłoszeniu i publikacji warunków organizacyjnych programu. Szczegółowe przepisy ustanawiają zabezpieczenia mające na celu zminimalizowanie ryzyka migracji nieuregulowanej i ryzyka związanego z bezpieczeństwem, w szczególności poprzez skrócenie czasu trwania takich programów do czterech miesięcy oraz zawężenie ich zakresu zastosowania do obywateli państwa przylegającego do lądowego przejścia granicznego lub obywateli państwa mającego bezpośrednie połączenie promowe z morskim przejściem granicznym. Specjalnie przeszkolony personel musi przeprowadzić pełną kontrolę zgodności ze wszystkimi warunkami wjazdu w odpowiednich strukturach. Ostatecznie wydana wiza jest ważna na terytorium wydającego ją państwa członkowskiego i uprawnia wyłącznie do jednorazowego wjazdu i pobytu nie dłuższego niż siedem dni. Programy te można stosować wyłącznie w odniesieniu do obywateli państw trzecich, które zawarły umowę o readmisji i w stosunku do których nie uruchomiono mechanizmu wspomnianego w art. 25a.

Artykuł 37 – Organizacja wydziałów wizowych

- Ustęp 3 zmienia się w celu umożliwienia składania wniosków drogą elektroniczną i skrócenia do minimum okresu archiwizacji.

Artykuł 38 – Zasoby niezbędne do rozpatrywania wniosków wizowych i kontrolowania konsulatów

- Dodaje się nowy ustęp 1a w celu zapewnienia egzekwowania i właściwego monitorowania integralności procedury rozpatrywania wniosków wizowych.

Artykuł 40 – Organizacja konsulatów i współpraca konsularna

- Dodano bardziej elastyczne przepisy pozwalające państwom członkowskim na zoptymalizowanie wykorzystania zasobów, zwiększenie dostępności konsulatów i rozwijanie współpracy.

- W ust. 1 zdanie drugie stało się nieaktualne, ponieważ składanie wniosków w konsulatach nie jest już podstawową zasadą, dlatego też zostaje skreślone.
- Zmienia się brzmienie ust. 2 lit. b) w następstwie skreślenia starego art. 41 i zniesienia stosowania outsourcingu jako „ostateczności”.

Artykuł 41 – Współpraca między państwami członkowskimi

- Niniejszy artykuł został skreślony, ponieważ przedstawione warianty okazały się niewykonalne. Zmieniony art. 40 umożliwia państwom członkowskim rozwijanie współpracy w bardziej elastyczny sposób.

Artykuł 43 – Współpraca z usługodawcami zewnętrznymi

- Skreśla się ust. 3, ponieważ państwa członkowskie co do zasady sporządzają z usługodawcami zewnętrznymi umowy całościowe na szczeblu centralnym.
- W ust. 6 lit. a) dodaje się odniesienie do obowiązkowych informacji, które należy przekazać osobom ubiegającym się o wizę.
- Zmienia się ust. 6 lit. e) w następstwie zmiany art. 10 i 40.
- Zmienia się ust. 7 w celu rozszerzenia zakresu podmiotów, które mogą uczestniczyć w zaproszeniach do składania wniosków.
- Zmienia się ust. 9 w celu uwzględnienia nowych przepisów dotyczących ochrony danych oraz zapewnienia, aby organy nadzorcze ds. ochrony danych w państwach członkowskich monitorowały przestrzeganie przepisów dotyczących ochrony danych przez usługodawców zewnętrznych.
- Zmienia się ust. 11 w celu podkreślenia, że państwa członkowskie muszą sprawdzić, czy usługodawcy zewnętrzni zapewniają osobom ubiegającym się o wizę wszystkie informacje wymagane na mocy art. 47 ust. 1 oraz w celu wzmocnienia spoczywającego na państwach członkowskich obowiązku monitorowania usługodawców zewnętrznych.
- Dodaje się nowy ust. 11a, który nakłada na państwa członkowskie obowiązek składania corocznych sprawozdań Komisji na temat współpracy z usługodawcami zewnętrznymi i monitorowania ich działań.

Artykuł 44 – Szyfrowanie i bezpieczne przekazywanie danych

- Zmienia się ust. 1, 2 i 3, aby uwzględnić usunięcie z art. 8 odniesień do zaangażowania reprezentowanego państwa członkowskiego.

Artykuł 45 – Współpraca państw członkowskich z pośredniczącymi podmiotami komercyjnymi

- Zmienia się ust. 1 w następstwie skreślenia dawnego art. 2 ust. 11, czyli definicji pośredniczącego podmiotu komercyjnego.
- Zmienia się ust. 3, ponieważ powieliła on ogólną zasadę określoną w art. 21 ust. 3 lit. e) dotyczącą sprawdzania, czy osoby ubiegające się o wizę posiadają odpowiednie podrózne ubezpieczenie medyczne.

Artykuł 47

- Zmienia się ust. 1 lit. c), aby uwzględnić usunięcie dawnego art. 41.

Artykuł 48 – Lokalna współpraca schengieńska

- Zmienia się brzmienie ust. 1 w celu wyjaśnienia obowiązkowego charakteru lokalnej współpracy schengieńskiej.
- Zmienia się ust. 1a zdanie pierwsze oraz ust. 1 lit. a) i b), aby zapewnić sporządzenie jednolitych wykazów dokumentów uzupełniających w ramach lokalnej współpracy schengieńskiej oraz wdrożenie na szczeblu lokalnym kaskadowych systemów wydawania wiz wielokrotnego wjazdu.
- Skreśla się ust. 2 oraz dodaje się treść do ust. 1a.
- Zmienia się ust. 3 lit. a), by zapewnić zestawianie kwartalnych (a nie miesięcznych) danych statystycznych dotyczących wydanych wiz na szczeblu lokalnym.
- Zmienia się ust. 3 lit. b) w celu podkreślenia, które aspekty powinny zostać omówione (i ocenione) w ramach lokalnej współpracy schengieńskiej.
- Zmienia się ust. 6a, aby zapewnić sporządzenie jednego rocznego sprawozdania przez Komisję – przekazywanego do Parlamentu Europejskiego i Rady – na podstawie rocznych sprawozdań przygotowanych w różnych warunkach lokalnej współpracy schengieńskiej.
- Skreśla się art. 50 w następstwie skreślenia załączników VII, VIII i IX. Zmiany w pozostałych załącznikach zostaną wprowadzone w ramach pełnej procedury ustawodawczej.

Artykuł 50a i 50b – Wykonywanie przekazanych uprawnień i zastosowanie trybu pilnego

- Artykuły te dodaje się w celu uwzględnienia postanowień art. 290 TFUE.

Artykuł 51 – Wytyczne dotyczące praktycznego zastosowania kodeksu wizowego

- Do artykułu wprowadza się zmiany w celu uwzględnienia przepisów określonych w art. 52 ust. 2.

Artykuł 52 – Procedura komitetowa

- Niniejszy artykuł zostaje zastąpiony w celu uwzględnienia przepisów dotyczących wykonywania uprawnień wykonawczych przez Komisję zgodnie z rozporządzeniem (UE) nr 182/2011.

Artykuł 2 – Monitorowanie i ocena

Są to standardowe przepisy dotyczące monitorowania i oceny instrumentów prawnych.

Artykuł 3 – Wejście w życie

- Ust. 1, 2 i 4: są to standardowe klauzule dotyczące wejścia w życie i bezpośredniego stosowania. Rozpoczęcie stosowania rozporządzenia odracza się na [sześć miesięcy] od dnia jego wejścia w życie.

Załączniki

- Załącznik I (formularz wniosku) zastępuje się w celu uproszczenia i wyjaśnienia treści.
- Załącznik V (dokumenty pobytowe wydane przez niektóre państwa trzecie, których posiadacze są zwolnieni z obowiązku posiadania tranzytowej wizy lotniskowej) zastępuje się zaktualizowanymi informacjami.
- Załącznik VI (standardowy formularz służący do uzasadniania odmowy wydania, unieważnienia lub cofnięcia wizy) umożliwia uzyskanie bardziej szczegółowych informacji na temat podstaw odmowy i procedur odwoływania się od decyzji odmownych.
- Skreśla się załączniki VII, VIII i IX.
- Załącznik X (wykaz minimalnych wymogów, które należy zawrzeć w instrumentach prawnych w przypadku współpracy z usługodawcami zewnętrznymi) zastępuje się w celu dodania dalszych szczegółowych informacji na temat niektórych aspektów, które należy zawrzeć w instrumencie prawnym.

Wniosek

ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY**zmieniające rozporządzenie (WE) nr 810/2009 ustanawiające Wspólnotowy Kodeks Wizowy (kodeks wizowy)**

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 77 ust. 2 lit. a),

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego¹⁶,

stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Wspólna polityka Unii Europejskiej w zakresie wiz krótkoterminowych jest integralną częścią procesu tworzenia obszaru bez granic wewnętrznych. Polityka wizowa powinna pozostać kluczowym narzędziem wspomagającym turystykę i ułatwiającym prowadzenie działalności gospodarczej, które jednocześnie pomagają eliminować ryzyko związane z bezpieczeństwem oraz ryzyko migracji nieuregulowanej do UE.
- (2) Unia powinna stosować swoją politykę wizową we współpracy z państwami trzecimi oraz w celu zapewnienia lepszej równowagi między obawami związanymi z migracją i bezpieczeństwem, względami ekonomicznymi a stosunkami zewnętrznymi w ujęciu ogólnym.
- (3) W rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 810/2009¹⁷ określa się tryb i warunki wydawania wiz na planowane pobyty na terytorium państw członkowskich nieprzekraczające 90 dni w ciągu każdego 180-dniowego okresu.
- (4) Procedura składania wniosków wizowych powinna być możliwie jak najprostsza dla osób ubiegających się o wizę. Należy wyraźnie określić, które państwo członkowskie jest właściwe do rozpatrzenia wniosku o wizę, zwłaszcza w przypadkach gdy planowana wizyta obejmuje kilka państw członkowskich. W miarę możliwości państwa członkowskie powinny zezwalać na wypełnianie i składanie wniosków wizowych drogą elektroniczną. Należy określić terminy różnych etapów procedury, w szczególności po to, aby umożliwić osobom podróżującym planowanie z wyprzedzeniem i unikanie okresów szczytowych w konsulatach.
- (5) Państwa członkowskie nie powinny być zobowiązane do utrzymywania bezpośredniego dostępu umożliwiającego składanie wniosków w konsulatach, w miejscach, w których usługodawca zewnętrzny został upoważniony do

¹⁶ Dz.U. C z , s. .

¹⁷ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 810/2009 z dnia 13 lipca 2009 r. ustanawiające Wspólnotowy Kodeks Wizowy (Dz.U. L 243 z 15.9.2009, s. 1).

przyjmowania wniosków wizowych w jego imieniu, bez uszczerbku dla obowiązków nałożonych na państwa członkowskie na mocy dyrektywy 2004/38/WE¹⁸, w szczególności jej art. 5 ust. 2.

- (6) Opłata wizowa powinna zapewnić dostępność wystarczających zasobów finansowych na pokrycie wydatków związanych z rozpatrywaniem wniosków wizowych, w tym odpowiednimi strukturami i wystarczającą liczbą pracowników, by zagwarantować jakość i integralność procesu rozpatrywania wniosków wizowych. Co dwa lata należy przeprowadzać przegląd wysokości opłaty wizowej na podstawie obiektywnych kryteriów.
- (7) W celu zapewnienia obywatelom państw trzecich podlegającym obowiązkowi wizowemu możliwości złożenia wniosku wizowego w ich miejscu zamieszkania, nawet jeżeli żadne państwo członkowskie nie jest obecne do celów zbierania wniosków, należy umożliwić usługodawcom zewnętrznym świadczenie niezbędnych usług za opłatą przekraczającą ogólny maksymalny pułap.
- (8) Należy udoskonalić porozumienia o reprezentacji oraz unikać przeszkód w ich zawieraniu między państwami członkowskimi. Reprezentujące państwo członkowskie powinno być odpowiedzialne za przeprowadzanie całej procedury rozpatrywania wniosków wizowych bez udziału reprezentowanego państwa członkowskiego.
- (9) Aby zmniejszyć obciążenia administracyjne konsulatów państw członkowskich i ułatwić sprawne podróżowanie osobom często lub regularnie podróżującym, należy wydać wizy wielokrotnego wjazdu o długim okresie ważności zgodnie z obiektywnie ustanowionymi wspólnymi kryteriami, przy czym wizy te nie powinny ograniczać się do określonych celów podróży lub kategorii osób ubiegających się o wizę.
- (10) Z uwagi na różnicę warunków lokalnych, zwłaszcza w odniesieniu do ryzyka migracyjnego i ryzyka związanego z bezpieczeństwem, a także stosunki, jakie Unia utrzymuje z poszczególnymi państwami, misje dyplomatyczne i urzędy konsularne państw członkowskich w danych lokalizacjach powinny ocenić potrzebę dostosowania przepisów ogólnych, aby umożliwić korzystniejsze lub bardziej restrykcyjne stosowanie. Korzystniejsze podejście do wydawania wiz wielokrotnego wjazdu o długim okresie ważności powinno uwzględniać w szczególności istnienie umów handlowych obejmujących kwestię mobilności przedsiębiorców oraz współpracę między państwami trzecimi w zakresie readmisji migrantów o nieuregulowanym statusie.
- (11) W przypadku braku współpracy ze strony niektórych państw trzecich w zakresie readmisji zatrzymanych obywateli o nieuregulowanym statusie oraz braku skutecznej współpracy tych państw trzecich w ramach procesu powrotu, należy w sposób restrykcyjny i tymczasowy stosować niektóre przepisy rozporządzenia (WE) nr 810/2009 na podstawie przejrzystego mechanizmu opartego na obiektywnych kryteriach w celu zacieśnienia współpracy z danym państwem trzecim w zakresie readmisji migrantów o nieuregulowanym statusie.
- (12) Osobom ubiegającym się o wizę, którym odmówiono wydania wizy, powinno przysługiwać prawo do odwołania się od takiej decyzji, co na pewnym etapie postępowania powinno zagwarantować możliwość skutecznego odwołania się na drodze sądowej. W powiadomieniu o odmowie należy podać bardziej szczegółowe

¹⁸ Dyrektywa 2004/38/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie prawa obywateli Unii i członków ich rodzin do swobodnego przemieszczania się i pobytu na terytorium państw członkowskich, Dz.U. L 229 z 29.6.2004, s. 35.

informacje na temat podstaw odmowy i procedur odwoływania się od decyzji odmownych.

- (13) Wydawanie wiz na granicach zewnętrznych powinno być nadal stosowane tylko w wyjątkowych przypadkach. Aby promować turystykę krótkoterminową, państwa członkowskie powinny jednak być uprawnione do wydawania wiz na granicy zewnętrznej na podstawie programów tymczasowych, w odniesieniu do których należy zgłosić i opublikować warunki organizacyjne. Tego rodzaju programy powinny mieć ograniczony zakres i być zgodne z ogólnymi zasadami rozpatrywania wniosków wizowych. Ważność wydanej w ten sposób wizy powinna być ograniczona do terytorium państwa członkowskiego, które ją wydało.
- (14) Lokalna współpraca schengieńska ma zasadnicze znaczenie dla jednolitego stosowania wspólnej polityki wizowej i właściwej oceny ryzyka migracyjnego lub zagrożenia bezpieczeństwa. Współpraca i wymiany między misjami dyplomatycznymi i urzędami konsularnymi państw członkowskich w poszczególnych miejscach powinny być koordynowane przez delegatury Unii. Powinny one oceniać praktyczne zastosowanie określonych przepisów w świetle warunków lokalnych i ryzyka migracyjnego.
- (15) Państwa członkowskie powinny dokładnie i regularnie monitorować działalność usługodawców zewnętrznych, aby zapewnić zgodność z instrumentem prawnym regulującym obowiązki powierzone usługodawcy zewnętrznemu. Państwa członkowskie powinny sporządzać roczne sprawozdania dla Komisji z realizacji współpracy z usługodawcami zewnętrznymi, w tym z monitorowania ich działalności. Państwa członkowskie powinny zapewnić, aby cała procedura rozpatrywania wniosków wizowych i współpraca z usługodawcami zewnętrznymi była monitorowana przez pracowników pochodzących z ich kraju.
- (16) Należy ustanowić elastyczne przepisy umożliwiające państwom członkowskim optymalizację dzielenia się zasobami oraz zwiększania opieki konsularnej. Współpraca państw członkowskich („centra wizowe Schengen”) mogłaby przybierać dowolną formę dostosowaną do warunków lokalnych, tak aby zwiększać geograficzny zasięg opieki konsularnej, ograniczać koszty ponoszone przez państwa członkowskie, zwiększyć widoczność Unii oraz usprawniać usługi oferowane osobom ubiegającym się o wizę.
- (17) Elektroniczne systemy składania wniosków opracowane przez państwa członkowskie ułatwiają procedury składania wniosków wizowych osobom ubiegającym się o wizę i konsulatom. Należy opracować wspólne rozwiązania umożliwiające pełną cyfryzację oraz w pełni wykorzystujące najnowsze osiągnięcia prawne i technologiczne.
- (18) Zgodnie z art. 1 i 2 protokołu nr 22 w sprawie stanowiska Danii załączonego do Traktatu o Unii Europejskiej (Traktatu UE) i do Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE), Dania nie uczestniczy w przyjęciu niniejszego rozporządzenia, nie jest nim związana, ani go nie stosuje. W związku z tym, że na mocy postanowień tytułu IV części trzeciej Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską niniejsze rozporządzenie oparte jest na dorobku Schengen, Dania podejmuje, zgodnie z art. 4 tego protokołu, w terminie sześciu miesięcy od daty przyjęcia niniejszego rozporządzenia przez Radę, decyzję o ewentualnym wdrożeniu niniejszego rozporządzenia do swojego prawa krajowego.
- (19) Niniejsze rozporządzenie stanowi rozwinięcie przepisów dorobku Schengen, który nie ma zastosowania do Zjednoczonego Królestwa zgodnie z decyzją Rady

2000/365/WE¹⁹. W związku z tym Zjednoczone Królestwo nie uczestniczy w przyjęciu niniejszego rozporządzenia i nie jest nim związane ani nie ma ono wobec niego zastosowania.

- (20) Niniejsze rozporządzenie stanowi rozwinięcie przepisów dorobku Schengen, który nie ma zastosowania do Irlandii zgodnie z decyzją Rady 2002/192/WE²⁰. Dlatego też Irlandia nie uczestniczy w przyjęciu niniejszego rozporządzenia, nie jest nim związana ani go nie stosuje.
- (21) W odniesieniu do Islandii i Norwegii niniejsze rozporządzenie stanowi rozwinięcie przepisów dorobku Schengen w rozumieniu Umowy zawartej przez Radę Unii Europejskiej i Republikę Islandii oraz Królestwo Norwegii dotyczącej włączenia tych dwóch państw we wprowadzenie w życie, stosowanie i rozwój dorobku Schengen²¹, które wchodzi w zakres obszaru, o którym mowa w art. 1 lit. B decyzji Rady 1999/437/WE²².
- (22) W odniesieniu do Szwajcarii niniejsze rozporządzenie stanowi rozwinięcie przepisów dorobku Schengen w rozumieniu Umowy między Unią Europejską, Wspólnotą Europejską a Konfederacją Szwajcarską w sprawie włączenia Konfederacji Szwajcarskiej we wprowadzanie w życie, stosowanie i rozwój dorobku Schengen²³, które wchodzi w zakres obszaru, o którym mowa w art. 1 pkt B decyzji 1999/437/WE w związku z art. 3 decyzji Rady 2008/146/WE²⁴.
- (23) W odniesieniu do Liechtensteinu niniejsze rozporządzenie stanowi rozwinięcie przepisów dorobku Schengen w rozumieniu protokołu podpisanego między Unią Europejską, Wspólnotą Europejską, Konfederacją Szwajcarską a Księstwem Liechtensteinu w sprawie przystąpienia Księstwa Liechtensteinu do umowy zawartej między Unią Europejską, Wspólnotą Europejską i Konfederacją Szwajcarską dotyczącej włączenia Konfederacji Szwajcarskiej we wprowadzanie w życie, stosowanie i rozwinięcie przepisów dorobku Schengen, które wchodzi w zakres obszaru określonego w art. 1 pkt B decyzji 1999/437/WE w związku z art. 3 decyzji Rady 2011/350/UE²⁵ w sprawie podpisania tego protokołu.

¹⁹ Decyzja Rady 2000/365/WE z dnia 29 maja 2000 r. dotycząca wniosku Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej o zastosowaniu wobec niego niektórych przepisów dorobku Schengen (Dz.U. L 131 z 1.6.2000, s. 43).

²⁰ Decyzja Rady 2002/192/WE z dnia 28 lutego 2002 r. dotycząca wniosku Irlandii o zastosowanie wobec niej niektórych przepisów dorobku Schengen (Dz.U. L 64 z 7.3.2002, s. 20).

²¹ Dz.U. L 176 z 10.7.1999, s. 36.

²² Decyzja Rady z dnia 17 maja 1999 r. w sprawie niektórych warunków stosowania Układu zawartego przez Radę Unii Europejskiej i Republikę Islandii oraz Królestwo Norwegii dotyczącego włączenia tych dwóch państw we wprowadzanie w życie, stosowanie i rozwój dorobku Schengen (Dz.U. L 176 z 10.7.1999, s. 31).

²³ Dz.U. L 53 z 27.2.2008, s. 52.

²⁴ Decyzja Rady 2008/146/WE z dnia 28 stycznia 2008 r. w sprawie zawarcia w imieniu Wspólnoty Europejskiej Umowy między Unią Europejską, Wspólnotą Europejską i Konfederacją Szwajcarską dotyczącej włączenia tego państwa we wprowadzanie w życie, stosowanie i rozwój dorobku Schengen (Dz.U. L 53 z 27.2.2008, s. 1).

²⁵ Decyzja Rady z dnia 7 marca 2011 r. w sprawie zawarcia w imieniu Unii Europejskiej Protokołu między Unią Europejską, Wspólnotą Europejską, Konfederacją Szwajcarską i Księstwem Liechtensteinu w sprawie przystąpienia Księstwa Liechtensteinu do Umowy między Unią Europejską, Wspólnotą Europejską i Konfederacją Szwajcarską dotyczącej włączenia Konfederacji Szwajcarskiej we wprowadzanie w życie, stosowanie i rozwój dorobku Schengen, odnoszącego się do zniesienia kontroli na granicach wewnętrznych i do przemieszczania się osób (Dz.U. L 160 z 18.6.2011, s. 19).

- (24) W odniesieniu do Cypru, niniejsze rozporządzenie stanowi akt oparty na dorobku Schengen lub w inny sposób z nim związany, w rozumieniu art. 3 ust. 12 Aktu przystąpienia z 2003 r.
- (25) W odniesieniu do Bułgarii i Rumunii niniejsze rozporządzenie stanowi akt oparty na dorobku Schengen lub w inny sposób z nim związany, w rozumieniu art. 4 ust. 12 Aktu przystąpienia z 2005 r.
- (26) W odniesieniu do Chorwacji niniejsze rozporządzenie jest aktem opartym na dorobku Schengen lub w inny sposób z nim związanym w rozumieniu art. 4 ust. 2 Aktu przystąpienia z 2011 r.
- (27) Należy zatem odpowiednio zmienić rozporządzenie (WE) nr 810/2009,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W rozporządzeniu (WE) nr 810/2009 wprowadza się następujące zmiany:

- 1) art. 1 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. W niniejszym rozporządzeniu określa się warunki i tryb wydawania wiz na planowane pobyty na terytorium państw członkowskich nieprzekraczające 90 dni w ciągu każdego 180-dniowego okresu.”;
- 2) w art. 2 wprowadza się następujące zmiany:
 - a) pkt 2 lit. a) otrzymuje brzmienie:

„a) planowany pobyt na terytorium państw członkowskich nieprzekraczający 90 dni w ciągu każdego 180-dniowego okresu; lub”;
 - b) pkt 7 otrzymuje brzmienie:

„7. „uznawany dokument podróży” oznacza dokument podróży uznawany przez co najmniej jedno państwo członkowskie za właściwy do przekraczania granic zewnętrznych oraz umieszczenia wiz na podstawie decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady nr 1105/2011/UE²⁶.”;
 - c) skreśla się pkt 11;
 - d) dodaje się nowy punkt w brzmieniu:

„12. „marynarz” oznacza każdą osobę zatrudnioną, zaangażowaną do pracy lub pracującą w jakimkolwiek charakterze na pokładzie statku morskiego lub statku pływającego po międzynarodowych wodach śródlądowych.”;
- 3) art. 3 ust. 5 lit. b) i c) otrzymują brzmienie:

„b) obywatele państw trzecich posiadający ważny dokument pobytowy wydany przez państwo członkowskie, które nie uczestniczy w przyjęciu niniejszego rozporządzenia, lub przez państwo członkowskie, które nie stosuje jeszcze w pełni przepisów dorobku Schengen, lub obywatele państw trzecich posiadający jeden z ważnych dokumentów pobytowych wymienionych w załączniku V wydany przez Andorę, Kanadę, Japonię, San Marino lub Stany Zjednoczone Ameryki,

²⁶ Decyzja Parlamentu Europejskiego i Rady nr 1105/2011/UE z dnia 25 października 2011 r. w sprawie wykazu dokumentów podróży, które uprawniają posiadacza do przekraczania granic zewnętrznych i mogą być wizowane oraz w sprawie ustanowienia mechanizmu sporządzania takiego wykazu. Dz.U. L 287 z 4.11.2011, s. 9.

gwarantujący nieograniczone prawo readmisji ich posiadacza, lub posiadający dokument pobytowy karaibskiej części Królestwa Niderlandów (Aruba, Curaçao, Sint Maarten, Bonaire, Sint Eustatius i Saba);

c) obywatele państw trzecich posiadający wizę ważną w państwie członkowskim, które nie uczestniczy w przyjęciu niniejszego rozporządzenia, lub w państwie członkowskim, które nie stosuje jeszcze w pełni przepisów dorobku Schengen, lub w państwie będącym stroną Porozumienia o Europejskim Obszarze Gospodarczym, lub w Kanadzie, Japonii lub Stanach Zjednoczonych Ameryki, bądź posiadacze wizy ważnej w karaibskiej części Królestwa Niderlandów (Aruba, Curaçao, Sint Maarten, Bonaire, Sint Eustatius i Saba), podczas podróży do państwa wydającego wizę lub do dowolnego innego państwa trzeciego, bądź podczas powrotu z państwa wydającego wizę po wykorzystaniu wizy;”;

4) art. 4 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. W drodze odstępstwa od ust. 1 organy dokonujące odprawy osób mogą rozpatrywać wnioski i podejmować decyzje w ich sprawie na granicach zewnętrznych państw członkowskich zgodnie z art. 35, 36 i 36a.”;

5) art. 5 ust. 1 lit. b) otrzymuje brzmienie:

„b) jeżeli wizyta obejmuje więcej niż jedno miejsce docelowe lub w okresie dwóch miesięcy ma się odbyć kilka odrębnych wizyt – państwo członkowskie, którego terytorium stanowi główne miejsce docelowe wizyty lub wizyt pod względem długości pobytu liczonego w dniach; lub”;

6) w art. 8 wprowadza się następujące zmiany:

a) skreśla się ust. 2;

b) ust. 3 i 4 otrzymują brzmienie:

„3. W przypadku gdy reprezentacja ogranicza się do przyjmowania wniosków gromadzenie i przysyłanie akt i danych do reprezentowanego państwa członkowskiego jest prowadzone zgodnie z odpowiednimi zasadami ochrony i bezpieczeństwa danych.

4. Reprezentujące państwo członkowskie i reprezentowane państwo członkowskie zawierają dwustronne porozumienie. W porozumieniu tym:

a) określa się czas trwania tej reprezentacji, jeżeli ma ona charakter tymczasowy, oraz tryb jej rozwiązania;

b) można zawrzeć ustalenia dotyczące zapewnienia lokalu i pracowników oraz dokonywania płatności przez reprezentowane państwo członkowskie, w szczególności jeżeli reprezentowane państwo członkowskie ma konsulat w danym państwie trzecim.”;

c) ust. 7 i 8 otrzymują brzmienie:

„7. Reprezentowane państwo członkowskie informuje Komisję o porozumieniach o reprezentacji lub ich rozwiązaniu najpóźniej miesiąc przed ich wejściem w życie lub rozwiązaniem, z wyjątkiem przypadków siły wyższej.

8. W tym samym czasie, w którym dochodzi do zgłoszenia, o którym mowa w ust. 7, konsulat reprezentującego państwa członkowskiego informuje zarówno konsulaty innych państw członkowskich, jak i delegaturę Unii Europejskiej na danym obszarze właściwości o zawarciu lub rozwiązaniu porozumień o reprezentacji.”;

d) dodaje się nowy ustęp w brzmieniu:

„10. W przypadku przedłużającego się działania siły wyższej o charakterze technicznym państwo członkowskie ubiega się o tymczasową reprezentację przez inne państwo członkowskie w danej lokalizacji dla wszystkich lub niektórych kategorii osób ubiegających się o wizę.”;

7) w art. 9 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„Wnioski można składać nie wcześniej niż sześć miesięcy, a w przypadku marynarzy wykonujących swoje obowiązki nie wcześniej niż dziewięć miesięcy przed rozpoczęciem planowanej wizyty oraz, co do zasady, nie później niż 15 dni kalendarzowych przed rozpoczęciem wizyty.”;

b) ust. 4 otrzymuje brzmienie:

c) „4. Bez uszczerbku dla art. 13 wniosek może zostać złożony:

a) przez osobę ubiegającą się o wizę;

b) przez akredytowany pośredniczący podmiot komercyjny, o którym mowa w art. 45;

c) przez instytucję lub stowarzyszenie zawodowe, kulturalne, sportowe lub edukacyjne w imieniu jego członków.”;

d) dodaje się nowy ustęp w brzmieniu:

„5. Od osób ubiegających się o wizę nie wymaga się osobistego stawiennictwa w więcej niż jednej placówce w celu złożenia wniosku.”;

8) w art. 10 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„Osoba ubiegająca się o wizę składa wniosek osobiście w celu pobrania odcisków palców zgodnie z art. 13 ust. 2 i 3 oraz art. 13 ust. 7 lit. b).”;

b) skreśla się ust. 2;

9) w art. 11 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 1 zdanie pierwsze otrzymuje brzmienie:

„1. Każda osoba ubiegająca się o wizę składa odręcznie lub elektronicznie wypełniony i odręcznie lub elektronicznie podpisany formularz wniosku określony w załączniku I.”;

b) dodaje się nowy ust. 1a w brzmieniu:

„1a. Zawartość elektronicznej wersji formularza wniosku, jeśli ma zastosowanie, określono w załączniku I.”;

c) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

d) „3. Formularz jest dostępny co najmniej w następujących językach:

a) w języku(-ach) urzędowym(-ych) państwa członkowskiego, do którego wiza jest przedmiotem wniosku; oraz

b) w języku(-ach) urzędowym(-ych) kraju przyjmującego.

Oprócz formularza w językach wymienionych w lit. a) można też udostępnić formularz we wszystkich innych językach urzędowych instytucji Unii Europejskiej.”;

- e) skreśla się ust. 4;
- 10) w art. 14 wprowadza się następujące zmiany:
- a) ust. 4 i 5 otrzymują brzmienie:
- „4. Państwa członkowskie mogą wymagać od osoby ubiegającej się o wizę wypełnienia formularza opracowanego przez każde z państw członkowskich jako dowodu pokrywania kosztów pobytu przez inną osobę lub zakwaterowanie u osoby prywatnej bądź mogą wymagać obu tych dowodów. W formularzu tym podaje się w szczególności:
- a) czy jest on wypełniany w celu udowodnienia pokrywania kosztów pobytu przez inną osobę lub zakwaterowania u osoby prywatnej;
- b) czy sponsor / osoba zapraszająca jest osobą fizyczną, spółką czy organizacją;
- c) dane identyfikujące i dane kontaktowe sponsora / osoby zapraszającej;
- d) osobę lub osoby ubiegające się o wizę;
- e) adres miejsca zakwaterowania;
- f) długość i cel pobytu;
- g) ewentualne powiązania rodzinne ze sponsorem / osobą zapraszającą;
- h) informacje wymagane na podstawie art. 37 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 767/2008.
- Poza językiem(-ami) urzędowym(-i) państwa członkowskiego formularz jest sporządzany w co najmniej jednym innym języku urzędowym instytucji Unii. Wzór formularza przesyła się Komisji.
5. W ramach lokalnej współpracy schengenńskiej, o której mowa w art. 48, konsulaty państw członkowskich oceniają wdrażanie warunków określonych w ust. 1, aby uwzględnić warunki lokalne oraz ryzyko migracyjne i ryzyko związane z bezpieczeństwem.”;
- b) dodaje się nowy ust. 5a w brzmieniu:
- „5a. W razie potrzeby w celu uwzględnienia warunków lokalnych, o których mowa w art. 48, Komisja przyjmuje, w drodze aktów wykonawczych, jednolity wykaz dokumentów uzupełniających, które mają być stosowane w każdym obszarze właściwości. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 52 ust. 2.”;
- 11) w art. 15 wprowadza się następujące zmiany:
- a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:
- „1. Osoby ubiegające się o wizę jednolitą na jeden wyjazd wykazują, że posiadają odpowiednie, ważne podrózne ubezpieczenie medyczne pokrywające wszelkie wydatki, które podczas ich planowanego pobytu na terytorium państw członkowskich mogą wyniknąć w związku z koniecznością powrotu z powodów medycznych, potrzebą pilnej pomocy medycznej, nagłym leczeniem szpitalnym lub ze śmiercią.”;
- b) ust. 2 akapit pierwszy otrzymuje brzmienie:

„2. Osoby ubiegające się o wizę jednolitą uprawniającą do wielokrotnego wjazdu wykazują, że posiadają odpowiednie, ważne podrózne ubezpieczenie medyczne obejmujące okres ich pierwszej planowanej wizyty.”;

12) w art. 16 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 1 i 2 otrzymują brzmienie:

„1. Osoba ubiegająca się o wizę uiszcza opłatę wizową w wysokości 80 EUR.

2. Dzieci w wieku od lat sześciu do poniżej lat 12 uiszczają opłatę wizową w wysokości 40 EUR.”;

b) dodaje się nowy ust. 2a w brzmieniu:

„2a. Opłatę wizową w wysokości 160 EUR uiszcza się, gdy Komisja podejmie taką decyzję zgodnie z art. 25a ust. 5.”;

c) skreśla się ust. 3;

d) ust. 4 lit. c) otrzymuje brzmienie:

„c) naukowcy z państw trzecich, zgodnie z definicją zawartą w dyrektywie Rady 2005/71/WE²⁷, podróżujący w celu prowadzenia badań naukowych lub biorący udział w seminarium naukowym bądź konferencji”;

e) w ust. 5 skreśla się akapit drugi;

f) dodaje się nowy ustęp w brzmieniu:

„8a. Komisja co dwa lata ocenia potrzebę przeglądu wysokości opłat wizowych określonych w art. 16 ust. 1, 2 i 2a, uwzględniając obiektywne kryteria, takie jak ogólna stopa inflacji w całej UE publikowana przez Eurostat oraz średnia ważona wynagrodzeń urzędników służby cywilnej państw członkowskich i, w stosownych przypadkach, zmienia wysokość opłat wizowych w drodze aktów delegowanych.”;

13) w art. 17 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 1 zdanie pierwsze otrzymuje brzmienie:

„Usługodawca zewnętrzny, o którym mowa w art. 43, może pobierać opłatę za usługę.”;

b) skreśla się ust. 3;

c) dodaje się nowy ust. 4a w brzmieniu:

„4a. Na zasadzie odstępstwa od ust. 4 opłata za usługę nie przewyższa kwoty opłaty wizowej w państwach trzecich, których obywatele podlegają obowiązkowi wizowemu, w przypadku gdy żadne państwo członkowskie nie posiada konsulatu zajmującego się przyjmowaniem wniosków wizowych.”;

d) skreśla się ust. 5;

14) w art. 21 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 3 lit. e) otrzymuje brzmienie:

²⁷

Dyrektywa Rady 2005/71/WE z dnia 12 października 2005 r. w sprawie szczególnej procedury przyjmowania obywateli państw trzecich w celu prowadzenia badań naukowych (Dz.U. L 289 z 3.11.2005, s. 15).

„e) w stosownych przypadkach – czy osoba ubiegająca się o wizę posiada odpowiednie, ważne podrózne ubezpieczenie medyczne obejmujące okres planowanego pobytu lub, w przypadku ubiegania się o jednolitą wizę wielokrotnego wjazdu, okres pierwszej planowanej wizyty.”;

b) ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. W stosownych przypadkach konsulat sprawdza długość poprzednich i planowanych pobytów, by przekonać się, czy osoba ubiegająca się o wizę nie przekracza dopuszczalnego okresu dozwolonego pobytu na terytorium państw członkowskich, niezależnie od ewentualnych pobytów dozwolonych na mocy krajowej wizy pobytowej długoterminowej lub dokumentu pobytowego.”;

c) ust. 8 otrzymuje brzmienie:

„8. Podczas rozpatrywania wniosku konsulaty mogą w uzasadnionych przypadkach przeprowadzić rozmowę z osobą ubiegającą się o wizę i zażądać dodatkowych dokumentów.”;

15) w art. 22 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 2 i 3 otrzymują brzmienie:

„2. Organy centralne, do których zwrócono się o opinię, udzielają ostatecznej odpowiedzi możliwie jak najszybciej, ale nie później niż siedem dni kalendarzowych od dnia, w którym zwrócono się do nich o opinię. Brak odpowiedzi w tym terminie oznacza, że nie ma podstaw do tego, by sprzeciwiać się wydaniu wizy.

3. Państwa członkowskie powiadamiają Komisję o wprowadzeniu lub zniesieniu wymogu zasięgania opinii co do zasady najpóźniej w terminie 15 dni kalendarzowych przed rozpoczęciem jego stosowania. Taka informacja jest również przekazywana w ramach lokalnej współpracy schengenńskiej w odnośnym obszarze właściwości.”;

b) skreśla się ust. 5;

16) w art. 23 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 1 i 2 otrzymują brzmienie:

„1. Decyzję w sprawie wniosku podejmuje się w terminie 10 dni kalendarzowych od dnia złożenia wniosku, który jest dopuszczalny zgodnie z art. 19.

W indywidualnych przypadkach termin ten można przedłużyć maksymalnie do 45 dni kalendarzowych, zwłaszcza gdy konieczna jest dalsza kontrola wniosku.”;

b) skreśla się ust. 3;

c) w ust. 4 wprowadza się następujące zmiany:

– (i) dodaje się nową lit. ba) w brzmieniu:

„ba) wydaniu tranzytowej wizy lotniskowej zgodnie z art. 26; lub”;

– (ii) skreśla się lit. d);

17) w art. 24 wprowadza się następujące zmiany:

a) w ust. 1 wprowadza się następujące zmiany:

– (i) akapit drugi zdanie pierwsze otrzymuje brzmienie:

„Wiza może zostać wydana na jeden wjazd lub więcej wjazdów.”

- (ii) skreśla się akapit trzeci;
- (iii) akapit czwarty otrzymuje brzmienie:

„Bez uszczerbku dla art. 12 lit. a) okres ważności wizy jednokrotnego wjazdu obejmuje „okres karencji” wynoszący 15 dni kalendarzowych.”;

b) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Wizy wielokrotnego wjazdu o długim okresie ważności wydaje się na następujące okresy ważności, chyba że okres ważności wizy przekroczyłby okres ważności dokumentu podróży:

a) na okres ważności wynoszący jeden rok, pod warunkiem że osoba ubiegająca się o wizę otrzymała i legalnie wykorzystała trzy wizy w ciągu ostatnich dwóch lat;

b) na okres ważności wynoszący dwa lata, pod warunkiem że osoba ubiegająca się o wizę otrzymała i legalnie wykorzystała poprzednią wizę wielokrotnego wjazdu ważną przez rok;

c) na okres ważności wynoszący pięć lat, pod warunkiem że osoba ubiegająca się o wizę otrzymała i legalnie wykorzystała poprzednią wizę wielokrotnego wjazdu ważną przez dwa lata.”;

c) dodaje się nowe ustępy w brzmieniu:

„2a. W drodze odstępstwa od ust. 2 w pojedynczych przypadkach można skrócić okres ważności wydanej wizy, gdy istnieją uzasadnione wątpliwości co do tego, czy warunki wjazdu będą spełniane przez cały okres.

2b. W drodze odstępstwa od ust. 2 konsulaty państw członkowskich w ramach lokalnej współpracy schengenńskiej, o której mowa w art. 48, oceniają, czy przepisy dotyczące wydawania wiz wielokrotnego wjazdu, o których mowa w ust. 2, należy dostosować do sytuacji lokalnej oraz ryzyka migracyjnego i ryzyka związanego z bezpieczeństwem w celu przyjęcia korzystniejszych lub bardziej rygorystycznych przepisów zgodnie z ust. 2d.

2c. Bez uszczerbku dla ust. 2 wizę wielokrotnego wjazdu ważną przez okres do pięciu lat można wydać osobie ubiegającej się o wizę, która wykaże potrzebę lub uzasadni zamiar częstego lub regularnego podróżowania, pod warunkiem że udowodni, iż jest osobą uczciwą i wiarygodną, a w szczególności, że prawidłowo korzystała z wcześniejszych wiz, wskaże, jaka jest jej sytuacja finansowa w państwie pochodzenia i czy rzeczywiście zamierza opuścić terytorium państwa członkowskiego, zanim wygaśnie ważność wizy, o którą się ubiega.

2d. W razie konieczności na podstawie oceny, o której mowa w ust. 2b, Komisja przyjmuje w drodze aktów wykonawczych przepisy dotyczące warunków wydawania wiz wielokrotnego wjazdu określonych w ust. 2, które mają być stosowane w każdym obszarze właściwości w celu uwzględnienia warunków lokalnych, ryzyka migracyjnego i ryzyka związanego z bezpieczeństwem oraz współpracy z danym państwem trzecim w zakresie readmisji migrantów o nieuregulowanym statusie w świetle wskaźników określonych w art. 25a ust. 2, a także ogólnych stosunków tego państwa z Unią. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 52 ust. 2.”;

18) dodaje się nowy artykuł w brzmieniu:

„Artykuł 25a

Współpraca w zakresie readmisji

1. Art. 14 ust. 6, art. 16 ust. 1 i art. 16 ust. 5 lit. b), art. 23 ust. 1 i art. 24 ust. 2 nie mają zastosowania do osób ubiegających się o wizę lub kategorii tych osób, które są obywatelami państwa trzeciego uznawanego za państwo, które nie współpracuje w wystarczającym stopniu z państwami członkowskimi w zakresie readmisji migrantów o nieuregulowanym statusie, na podstawie odpowiednich i obiektywnych danych, zgodnie z niniejszym artykułem. Niniejszy artykuł pozostaje bez uszczerbku dla uprawnień przyznanych Komisji na mocy art. 24 ust. 2d.
2. Komisja dokonuje regularnej oceny współpracy państw trzecich w zakresie readmisji, uwzględniając w szczególności następujące wskaźniki:
 - a) liczbę decyzji nakazujących powrót wydanych osobom z danego państwa trzeciego nielegalnie przebywającym na terytorium państw członkowskich;
 - b) liczbę faktycznych powrotów osób, którym wydano decyzje nakazujące powrót, jako odsetek liczby decyzji nakazujących powrót wydanych obywatelom danego państwa trzeciego, w tym w stosownych przypadkach na podstawie unijnych i dwustronnych umów o readmisji – liczby obywateli państwa trzeciego, którzy przejechali tranzytem przez terytorium danego państwa;
 - c) liczbę wniosków o readmisję przyjętych przez państwo trzecie jako odsetek liczby takich wniosków złożonych w tym państwie.
3. Państwo członkowskie może również powiadomić Komisję, jeżeli doświadczy poważnych i utrzymujących się problemów praktycznych w związku ze współpracą z państwem trzecim w zakresie readmisji migrantów o nieuregulowanym statusie na podstawie tych samych wskaźników, co wskaźniki wymienione w ust. 2.
4. Komisja zbada każde zgłoszenie dokonane na mocy ust. 3 w terminie jednego miesiąca.
5. Jeżeli na podstawie analizy, o której mowa w ust. 2 i 4, Komisja uzna, że dane państwo nie współpracuje w wystarczającym stopniu i w związku z tym konieczne jest podjęcie działań, może ona, uwzględniając także ogólne stosunki Unii z danym państwem trzecim, przyjąć akt wykonawczy, zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 52 ust. 2:
 - a) czasowo zawieszający stosowanie art. 14 ust. 6, art. 16 ust. 5 lit. b), art. 23 ust. 1 lub art. 24 ust. 2 albo niektórych bądź wszystkich tych przepisów wobec wszystkich obywateli danego państwa trzeciego lub niektórych kategorii tych obywateli, lub
 - b) wprowadzający opłatę wizową określoną w art. 16 ust. 2a, którą nakłada się na wszystkich obywateli danego państwa trzeciego lub niektóre kategorie tych obywateli.
6. Na podstawie wskaźników wymienionych w ust. 2 Komisja stale ocenia, czy możliwe jest osiągnięcie znaczącej poprawy współpracy z danym państwem trzecim w zakresie readmisji migrantów o nieuregulowanym statusie, oraz uwzględniając również ogólne stosunki Unii z danym państwem trzecim, może podjąć decyzję o uchyleniu lub zmianie aktu wykonawczego, o którym mowa w ust. 5.

7. Najpóźniej sześć miesięcy po wejściu w życie aktu wykonawczego, o którym mowa w ust. 5, Komisja przedstawi Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie z postępów we współpracy z państwem trzecim w zakresie readmisji.”;

19) w art. 27 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 1 i 2 otrzymują brzmienie:

„1. Komisja przyjmuje w drodze aktów wykonawczych szczegółowe zasady wypełniania naklejki wizowej. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 52 ust. 2.

2. Państwa członkowskie mogą nanosić na naklejkę wizową, w polu „uwagi”, dodatkowe wpisy krajowe. Wpisy te nie pokrywają się z wpisami obowiązkowymi określonymi zgodnie z procedurą, o której mowa w ust. 1, ani nie wskazują konkretnego celu podróży.”;

b) ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Naklejkę wizową na wizę jednokrotnego wjazdu można wypełniać ręcznie tylko w przypadku działania siły wyższej o charakterze technicznym. Na wypełnionej odręcznie naklejce wizowej nie dokonuje się żadnych zmian.”;

20) w art. 29 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Wydrukowaną naklejkę wizową umieszcza się w dokumencie podróży.”;

b) dodaje się nowy ustęp w brzmieniu:

„1a. Komisja przyjmuje w drodze aktów wykonawczych szczegółowe ustalenia dotyczące umieszczania naklejki wizowej. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 52 ust. 2.”;

21) w art. 31 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Państwa członkowskie powiadamiają Komisję o wprowadzeniu lub zniesieniu wymogu przekazywania takich informacji najpóźniej 15 dni kalendarzowych przed rozpoczęciem jego stosowania. Taka informacja jest również przekazywana w ramach lokalnej współpracy schengenńskiej w odnośnym obszarze właściwości.”;

b) skreśla się ust. 4;

22) w art. 32 wprowadza się następujące zmiany:

a) w ust. 1 lit. a) dodaje się ppkt (iia) w brzmieniu:

„(iia) nie przedstawia potwierdzenia co do celów i warunków planowanego tranzytu lotniczego;”;

b) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Osobom ubiegającym się o wizę, którym odmówiono wydania wizy, przysługuje prawo do odwołania się od takiej decyzji, co na pewnym etapie postępowania gwarantuje możliwość skutecznego odwołania się na drodze sądowej. Postępowanie odwoławcze wnosi się przeciwko państwu członkowskiemu, które podjęło ostateczną decyzję w sprawie wniosku, zgodnie z prawem krajowym tego państwa członkowskiego. Państwa członkowskie udzielają osobom ubiegającym się o wizę

szczegółowych informacji dotyczących trybu postępowania w przypadku odwołania, o którym mowa w załączniku VI.”;

c) skreśla się ust. 4;

23) w art. 36 wprowadza się następujące zmiany:

a) skreśla się ust. 2;

b) dodaje się nowy ustęp w brzmieniu:

„2a. Komisja przyjmuje w drodze aktów wykonawczych szczegółowe instrukcje operacyjne dotyczące wydawania marynarzom wiz na granicy. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 52 ust. 2.”;

24) dodaje się nowy artykuł w brzmieniu:

„Artykuł 36a

Występowanie o wizę na granicy zewnętrznej w ramach określonego programu

1. W celu promowania turystyki krótkoterminowej i z zastrzeżeniem warunków określonych w tym artykule państwo członkowskie może tymczasowo zezwolić na składanie wniosków wizowych na określonych lądowych lub morskich przejściach granicznych osobom, które spełniają warunki wjazdu określone w art. 6 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 2016/399²⁸.

2. Czas trwania programu zawęża się do czterech miesięcy w każdym roku kalendarzowym, a kategorie beneficjentów są jasno określone i wykluczają obywateli państw trzecich należących do kategorii osób, w przypadku których wymagane jest zasięganie opinii zgodnie z art. 22, oraz osób niemieszkających w państwie przylegającym do lądowego przejścia granicznego lub w państwie mającym bezpośrednie połączenie promowe z morskim przejściem granicznym. Programy te mają zastosowanie wyłącznie do obywateli państw trzecich, z którymi zawarto umowy o readmisji i w odniesieniu do których Komisja nie podjęła decyzji zgodnie z art. 25a ust. 5.

3. Dane państwo członkowskie tworzy odpowiednie struktury i wysyła specjalnie przeszkolony personel do rozpatrywania wniosków wizowych oraz przeprowadzania wszelkich weryfikacji i ocen ryzyka określonych w art. 21.

4. Wiza wydana w ramach określonego programu uprawnia wyłącznie do jednorazowego wjazdu, jest ważna tylko na terytorium wydającego ją państwa członkowskiego oraz upoważnia do pobytu nie dłuższego niż siedem dni kalendarzowych. W odniesieniu do okres ważności wizej nie uwzględnia się żadnego „okresu karencji”.

5. W przypadku odmowy wydania wizej na granicy zewnętrznej zgodnie z określonym programem państwo członkowskie nie może nałożyć na przewoźnika, którego to dotyczy, obowiązków określonych w art. 26 Konwencji wykonawczej do układu z Schengen.

6. Państwa członkowskie powiadamiają Komisję o wszelkich programach najpóźniej sześć miesięcy przed rozpoczęciem ich wdrażania. W zgłoszeniu określa

²⁸

Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/399 z dnia 9 marca 2016 r. w sprawie unijnego kodeksu zasad regulujących przepływ osób przez granice (kodeks graniczny Schengen) (Dz.U. L 77 z 23.3.2016, s. 1).

się kategorie beneficjentów programu, jego zasięg geograficzny i warunki organizacyjne oraz środki planowane w celu zapewnienia zgodności z warunkami określonymi w tym artykule.

Komisja publikuje to zgłoszenie w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

7. Po upływie trzech miesięcy od zakończenia programu państwo członkowskie przedkłada Komisji szczegółowe sprawozdanie z jego realizacji. Sprawozdanie zawiera informacje na temat liczby wiz, o które wystąpiono, które wydano i których wydania odmówiono (w tym obywatelstwa osób, których to dotyczy), a także długości pobytu i wskaźnika wyjazdów (w tym obywatelstwa osób, które nie opuściły terytorium państwa członkowskiego po wygaśnięciu wizy).”;

25) art. 37 ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Konsulaty państw członkowskich przechowują wnioski w swoich archiwach w formie papierowej lub elektronicznej. Akta każdego wniosku zawierają istotne informacje umożliwiające w razie potrzeby odtworzenie podstawy decyzji podjętej w sprawie wniosku.

Akta każdego wniosku przechowuje się przez okres co najmniej roku, licząc od dnia wydania decyzji w sprawie wniosku, o której mowa w art. 23 ust. 1, lub – w przypadku odwołania – do momentu zakończenia postępowania odwoławczego.”;

26) w art. 38 dodaje się nowy ustęp w brzmieniu:

„1a. Państwa członkowskie zapewniają, aby cała procedura, w tym współpraca z usługodawcami zewnętrznymi, była monitorowana przez ich pracowników w celu zapewnienia integralności wszystkich etapów procedury.”;

27) art. 40 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 40

Organizacja konsulatów i współpraca konsularna

1. Każde państwo członkowskie odpowiada za stworzenie procedur związanych z wnioskami.

2. Państwa członkowskie:

a) wyposażają swoje konsulaty i organy odpowiadające za wydawanie wiz na granicach, a także siedziby swoich konsulów honorowych – jeżeli korzystają z ich pomocy w pobieraniu identyfikatorów biometrycznych zgodnie z art. 42 – w środki konieczne do pobierania identyfikatorów biometrycznych;

b) w ramach porozumienia o reprezentacji lub dowolnej innej formy współpracy konsularnej współpracują z co najmniej jednym innym państwem członkowskim.

3. Państwo członkowskie może również nawiązać współpracę z usługodawcą zewnętrznym zgodnie z art. 43.

4. Państwa członkowskie powiadamiają Komisję o organizacji konsultatu i współpracy konsularnej w każdym urzędzie konsularnym.

5. W razie rozwiązania współpracy z innymi państwami członkowskimi państwa członkowskie zapewniają ciągłość pełnej obsługi.”;

28) uchyla się art. 41;

- 29) w art. 43 wprowadza się następujące zmiany:
- a) skreśla się ust. 3;
 - b) w ust. 6 wprowadza się następujące zmiany:
 - (i) lit. a) otrzymuje brzmienie:
„a) udzielanie ogólnych informacji na temat wymogów wizowych, zgodnie z art. 47 ust. 1 lit. a)–c), oraz na temat formularzy wniosków;”;
 - (ii) lit. e) otrzymuje brzmienie:
„e) planowanie terminów wizyt osoby ubiegającej się o wizę, w stosownych przypadkach, w konsulacie lub u usługodawcy zewnętrznego;”;
 - c) ust. 7 otrzymuje brzmienie:
„7. Wybierając usługodawców zewnętrznych, dane państwo członkowskie ocenia wiarygodność i wypłacalność organizacji lub spółki oraz upewnia się, czy nie zachodzi konflikt interesów. Kontrola obejmuje w stosownych przypadkach niezbędne pozwolenia, wpisy w rejestrze, statuty i umowy z bankami.”;
 - d) ust. 9 otrzymuje brzmienie:
„9. Państwa członkowskie są odpowiedzialne za zgodność z przepisami dotyczącymi ochrony danych osobowych oraz zapewniają, aby usługodawca zewnętrzny podlegał monitorowaniu przez organy nadzorujące ochronę danych zgodnie z art. 51 ust. 1 rozporządzenia (UE) 2016/679.”;
 - e) w ust. 11 wprowadza się następujące zmiany:
 - (i) „a) ogólne informacje o kryteriach, warunkach i procedurach obowiązujących przy ubieganiu się o wizę określonych w art. 47 ust. 1 lit. a), b) i c) oraz treści formularzy wniosku, których usługodawca zewnętrzny udziela osobom ubiegającym się o wizę;”;
 - (ii) akapit drugi otrzymuje brzmienie:
„W tym celu konsulat(-y) danego(-ych) państwa (państw) członkowskiego(-ich) regularnie i przynajmniej raz na sześć miesięcy, przeprowadza(-ją) kontrole na miejscu u usługodawcy zewnętrznego. Państwa członkowskie mogą zgodzić się na podział obciążenia związanego z takim regularnym monitorowaniem.”;
 - f) dodaje się nowy ustęp w brzmieniu:
„11a. Do dnia 1 stycznia każdego roku państwa członkowskie przedkładają Komisji sprawozdania ze współpracy z usługodawcami zewnętrznymi na całym świecie oraz z ich monitorowania (jak określono w załączniku X pkt C).”;
- 30) art. 44 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 44

Szyfrowanie i bezpieczne przekazywanie danych

1. W przypadku współpracy między państwami członkowskimi i współpracy z usługodawcami zewnętrznymi oraz w razie korzystania z pomocy konsułów honorowych dane państwo(-a) członkowskie dopilnowuje(-ją), by dane – czy to przekazywane drogą elektroniczną, czy też przekazywane fizycznie na nośniku elektronicznym – były całkowicie zaszyfrowane.

2. W odniesieniu do państw trzecich, które zabraniają szyfrowania danych przekazywanych drogą elektroniczną, dane państwa członkowskie nie zezwalają na przekazywanie danych drogą elektroniczną.

W takich przypadkach dane państwo członkowskie dopilnowuje, aby dane elektroniczne w formie całkowicie zaszyfrowanej na elektronicznym nośniku zostały fizycznie przekazane przez urzędnika konsularnego państwa członkowskiego lub, jeżeli przekazanie danych tą drogą wymaga nieproporcjonalnie dużych lub nieuzasadnionych nakładów – w inny bezpieczny i pewny sposób, na przykład przez uznane podmioty mające doświadczenie w transporcie w odnośnych państwach trzecich dokumentów wymagających szczególnej ochrony.

3. We wszystkich przypadkach poziom bezpieczeństwa podczas przekazywania danych jest dostosowany do poziomu ochrony, jakiej te dane wymagają.”;

31) w art. 45 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Państwa członkowskie mogą akceptować przyjmowanie wniosków, ale nie pobieranie identyfikatorów biometrycznych przez prywatne agencje administracyjne, przewoźników lub biura podróży, na przykład organizatorów turystyki lub podmioty zajmujące się sprzedażą (pośredniczące podmioty komercyjne).”;

b) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Akredytowane pośredniczące podmioty komercyjne podlegają regularnej wrywkowej kontroli polegającej na przeprowadzaniu rozmów bezpośrednich lub telefonicznych z osobami ubiegającymi się o wizę, sprawdzaniu wycieczek i miejsc zakwaterowania, oraz – w przypadku gdy uznane to zostanie za konieczne – weryfikacji dokumentów związanych z powrotem grup do kraju.”;

32) art. 47 ust. 1 lit. c) otrzymuje brzmienie:

„c) miejsce, w którym można złożyć wniosek (właściwy konsulat lub usługodawca zewnętrzny);”;

33) w art. 48 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Aby zapewnić jednolite stosowanie wspólnej polityki wizowej, uwzględniając warunki lokalne, konsulaty państw członkowskich oraz delegatury Unii prowadzą współpracę w ramach każdego obszaru właściwości.

W tym celu, zgodnie z art. 5 ust. 3 decyzji Rady 2010/427²⁹, Komisja wydaje delegaturom Unii instrukcje dotyczące wykonywania odpowiednich zadań koordynacyjnych przewidzianych w niniejszym artykule.”;

b) dodaje się nowy ustęp w brzmieniu:

„1a. Państwo członkowskie i Komisja współpracują w szczególności w celu:

a) przygotowania jednolitego wykazu dokumentów uzupełniających, jakie winna złożyć osoba ubiegająca się o wizę, uwzględniając art. 14;

²⁹

Decyzja Rady 2010/427/UE z dnia 26 lipca 2010 r. określająca organizację i zasady funkcjonowania Europejskiej Służby Działań Zewnętrznych (Dz.U. L 201 z 3.8.2010, s. 30).

- b) przygotowania wdrożenia na szczeblu lokalnym art. 24 ust. 2 dotyczącego wydawania wiz wielokrotnego wjazdu;
- c) zapewnienia w stosownych przypadkach wspólnego tłumaczenia formularza wniosku;
- d) utworzenia systematycznie aktualizowanego wykazu dokumentów podróży wydawanych przez kraj przyjmujący;
- e) opracowania wspólnej ulotki informacyjnej;
- f) monitorowania, w stosownych przypadkach, wdrażania odstępstw określonych w art. 25a ust. 5 i 6.”;
- a) skreśla się ust. 2;
- b) ust. 3 otrzymuje brzmienie:
- c) „3. Państwa członkowskie w ramach lokalnej współpracy schengenńskiej wymieniają się następującymi informacjami:
 - a) kwartalnymi danymi statystycznymi dotyczącymi wiz jednolitych, wiz o ograniczonej ważności terytorialnej oraz tranzytowych wiz lotniskowych, o które wnioskowano, które zostały wydane oraz których wydania odmówiono;
 - b) informacjami dotyczącymi oceny ryzyka migracji lub ryzyka związanego z bezpieczeństwem, w szczególności na temat:
 - (i) struktury społeczno-gospodarczej kraju przyjmującego;
 - (ii) źródeł informacji na szczeblu lokalnym, w tym dotyczących zabezpieczenia społecznego, ubezpieczenia zdrowotnego, rejestrów skarbowych oraz rejestracji wjazdów i wyjazdów;
 - (iii) użycia fałszywych, przerobionych lub podrobionych dokumentów;
 - (iv) szlaków imigracji nieuregulowanej;
 - (v) tendencji w zakresie oszustw;
 - (vi) tendencji w zakresie odmów;
- c) informacjami dotyczącymi współpracy z firmami transportowymi;
- d) informacjami dotyczącymi towarzystw ubezpieczeniowych oferujących odpowiednie podróżne ubezpieczenie medyczne, w tym weryfikacji zakresu ubezpieczenia i ewentualnej franszyzy.”;
- f) dodaje się nowy ustęp w brzmieniu:

„6a. Do dnia 31 grudnia każdego roku sporządza się roczne sprawozdanie w obrębie każdego obszaru właściwości. Opierając się na tych sprawozdaniach, Komisja sporządza roczne sprawozdanie na temat stanu lokalnej współpracy schengenńskiej, które przedstawia Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.”;

34) skreśla się art. 50;

35) dodaje się nowe artykuły w brzmieniu:

„Artykuł 50a

Wykonywanie przekazanych uprawnień

1. Powierzenie Komisji uprawnień do przyjęcia aktów delegowanych podlega warunkom określonym w niniejszym artykule.
2. Uprawnienia do przyjęcia aktów delegowanych, o których mowa w art. 16 ust. 8a, powierza się Komisji na czas nieokreślony.
3. Przekazanie uprawnień, o którym mowa w art. 16 ust. 8a, może zostać w dowolnym momencie odwołane przez Parlament Europejski lub przez Radę. Decyzja o odwołaniu kończy przekazanie określonych w niej uprawnień. Decyzja o odwołaniu staje się skuteczna od następnego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* lub w określonym w tej decyzji późniejszym terminie. Nie wpływa ona na ważność jakichkolwiek już obowiązujących aktów delegowanych.
4. Niezwłocznie po przyjęciu aktu delegowanego Komisja przekazuje go równocześnie Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.
5. Akt delegowany przyjęty na podstawie art. 16 ust. 8a wchodzi w życie tylko wówczas, gdy ani Parlament Europejski, ani Rada nie wyraziły sprzeciwu w terminie dwóch miesięcy od przekazania tego aktu Parlamentowi Europejskiemu i Radzie, lub gdy przed upływem tego terminu, zarówno Parlament Europejski, jak i Rada poinformowały Komisję, że nie wniosą sprzeciwu. Termin ten przedłuża się o dwa miesiące z inicjatywy Parlamentu Europejskiego lub Rady.

Artykuł 50b

Tryb pilny

1. Akty delegowane przyjęte w trybie niniejszego artykułu wchodzi w życie niezwłocznie i mają zastosowanie, dopóki nie zostanie wyrażony sprzeciw zgodnie z ust. 2. Przekazując akt delegowany Parlamentowi Europejskiemu i Radzie, podaje się powody zastosowania trybu pilnego.
2. Parlament Europejski albo Rada mogą wyrazić sprzeciw wobec aktu delegowanego zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 50a ust. 5. W takim przypadku Komisja uchyla akt natychmiast po powiadomieniu jej przez Parlament Europejski lub Radę o decyzji o sprzeciwie.”;

36) art. 51 i art. 52 otrzymują brzmienie:

„Artykuł 51

Wytyczne dotyczące praktycznego stosowania niniejszego rozporządzenia

Komisja przyjmuje instrukcje operacyjne co do stosowania w praktyce przepisów niniejszego rozporządzenia w drodze aktów wykonawczych. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 52 ust. 2.

Artykuł 52

Procedura komitetowa

1. Komisję wspiera komitet („komitet ds. wiz”). Komitet ten jest komitetem w rozumieniu rozporządzenia (UE) nr 182/2011.
2. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu stosuje się art. 5 rozporządzenia (UE) nr 182/2011.”;

- 37) załącznik I zastępuje się tekstem znajdującym się w załączniku I do niniejszego rozporządzenia;
- 38) załącznik V zastępuje się tekstem znajdującym się w załączniku II do niniejszego rozporządzenia;
- 39) załącznik VI zastępuje się tekstem znajdującym się w załączniku III do niniejszego rozporządzenia;
- 40) skreśla się załączniki VII, VIII i IX;
- 41) załącznik X zastępuje się tekstem znajdującym się w załączniku IV do niniejszego rozporządzenia.”.

Artykuł 2

Monitorowanie i ocena

1. Trzy lata po [data wejścia w życie niniejszego rozporządzenia] Komisja przygotuje ocenę stosowania niniejszego rozporządzenia. Ta ogólna ocena zawiera analizę osiągniętych wyników w stosunku do celów rozporządzenia oraz analizę wprowadzenia w życie przepisów niniejszego rozporządzenia.
2. Ocenę, o której mowa w ust. 1, Komisja przekazuje Parlamentowi Europejskiemu i Radzie. Na podstawie tej oceny Komisja przedstawia, jeżeli to konieczne, odpowiednie propozycje zmian.

Artykuł 3

1. Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie następnego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.
 2. Rozporządzenie stosuje się od dnia [sześć miesięcy od daty wejścia w życie].
- Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane w państwach członkowskich zgodnie z Traktatami.

Sporządzono w Brukseli dnia [...] r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego
Przewodniczący

W imieniu Rady,
Przewodniczący